

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 43

Rozeslána dne 22. června 1993

Cena Kč 11,20

O B S A H:

160. Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění zákona České národní rady č. 10/1993 Sb., a některé další zákony
 161. Zákon o změnách ve všeobecném zdravotním pojištění a o změnách a doplnění některých dalších zákonů
 162. Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání
 163. Zákon, kterým se mění a doplňují zákon České národní rady č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákona České národní rady č. 26/1993 Sb. a zákona č. 67/1993 Sb., a zákon České národní rady č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění zákona č. 67/1993 Sb.
 164. Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě
 165. Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění zákona č. 84/1993 Sb.
 166. Zákon o Nejvyšším kontrolním úřadu
 167. Zákon České národní rady na ochranu zvířat proti týrání (úplné znění, jak vyplývá z pozdějších změn a doplnění)
-

160

ZÁKON

ze dne 19. května 1993,

kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 589/1992 Sb.,
o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,
ve znění zákona České národní rady č. 10/1993 Sb., a některé další zákony

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon České národní rady č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění zákona České národní rady č. 10/1993 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. § 5 odst. 1 písm. a) bod 4 zní:
„4. náhrady škody,⁷⁾“.
2. V § 5 odst. 1 písm. a) se vypouštějí body 8 až 10.
3. § 5 odst. 1 písm. c) a d) znějí:
„c) osoby samostatně výdělečně činné je částka, kterou si sama určí, ne však méně než 35 % příjmu ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení;¹³⁾ za příjem se považuje i podíl na společných příjmech.¹⁴⁾ U společníka veřejné obchodní společnosti a komplementáře komanditní společnosti se za příjem uvedený ve větě první považuje podíl připadající na něj podle společenské smlouvy ze základu daně za společnost.¹⁵⁾ Je-li osoba samostatně výdělečně činná současně též spolupracující osobou, považuje se za příjem ze samostatné výdělečné činnosti též její podíl na společných příjmech podle písmene d),
d) spolupracující osoby je částka, kterou určí osoba samostatně výdělečně činná, ne však méně než 35 % podílu spolupracující osoby na společných příjmech po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení,¹³⁾“.
4. § 5 odst. 2 zní:
„(2) Vyměřovací základ osoby samostatně výdělečně činné nemůže být nižší než šestnásobek minimální mzdy; to neplatí, jde-li o osobu samostatně výdělečně činnou, která aspoň po polovinu doby výkonu samostatné výdělečné činnosti v rozhodném období

(§ 6 odst. 2 věta první) je účastna nemocenského pojištění již z jiného důvodu, nebo je poživatelem starobního nebo invalidního důchodu. Vyměřovací základ podle předchozí věty se sníží o částku rovnající se polovině minimální mzdy za každý kalendářní měsíc v rozhodném období, v němž po celý kalendářní měsíc netrvalo nemocenské pojištění osoby samostatně výdělečně činné, nebo po celý kalendářní měsíc byla osoba samostatně výdělečně činná uznána neschopnou práce, byla jí nařízena karanténa podle předpisů o opatřeních proti přenosným nemocem, vykonávala službu v ozbrojených silách (civilní službu) nebo jí náležela peněžitá pomoc v mateřství (peněžitá pomoc). Vyměřovací základ může činit nejvýše 486 000 Kč. Minimální mzdou se zde rozumí částka minimální mzdy pro pracovníky v pracovním poměru odměňované měsíční mzdou,²⁶⁾ která platí k 1. lednu kalendářního roku, ve kterém je splatný doplatek pojistného (§ 14a odst. 5). Ustanovení předchozích vět platí obdobně pro vyměřovací základ spolupracující osoby.“.

5. § 5 odst. 3 až 5 se vypouští.

6. V § 6 odst. 1 se za slovo „měsíc“ vkládají slova „za který se pojistné platí“,“.

7. V § 6 odst. 2 se na konci věty první tečka nahrazuje čárkou a připojují se slova „za který se pojistné platí.“, ve větě druhé se slova „tří kalendářních roků po sobě jdoucích“ nahrazují slovy „posledních tří kalendářních roků, včetně kalendářního roku, za který se pojistné platí“ a ve větě třetí se slova „za předcházející kalendářní rok“ nahrazují slovy „za kalendářní rok, za který se pojistné platí“.

8. § 6 odst. 3 se vypouští.

9. V § 9 odst. 3 se na konci připojují tato slova: „s uvedením dne platby tohoto rozdílu a čísla účtu, z něhož byla platba rozdílu provedena“.

10. V § 10 větě čtvrté se na konci připojují tato slova: „s uvedením dne platby pojistného a čísla účtu, z něhož byla platba provedena“.

⁷⁾ § 187 až 206 zákoníku práce.

¹³⁾ § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

¹⁴⁾ § 12 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., ve znění zákona č. 157/1993 Sb.

¹⁵⁾ § 13 odst. 1 a 3 zákona ČNR č. 586/1992 Sb.

²⁶⁾ § 2 odst. 1 písm. b) nařízení vlády ČSFR č. 53/1992 Sb., o minimální mzdě.

11. § 14 zní:

„§ 14

(1) Osoba samostatně výdělečně činná platí pojistné formou záloh na pojistné a doplatku pojistného, pokud se dále nestanoví jinak. Kde se v dalších ustanoveních hovoří o pojistném, rozumějí se tím podle povahy věci též zálohy na pojistné a doplatek pojistného.

(2) Zálohy na pojistné se platí na jednotlivé celé kalendářní měsíce. Výše zálohy na pojistné se stanoví procentní sazbou uvedenou v § 7 odst. 1 písm. c) z měsíčního vyměřovacího základu. Výši měsíčního vyměřovacího základu určí osoba samostatně výdělečně činná sama; vykonávala-li samostatnou výdělečnou činnost v předcházejícím kalendářním roce, činí výše měsíčního vyměřovacího základu nejméně průměr, který z vyměřovacího základu určeného podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) a odst. 2 pro stanovení pojistného za předcházející kalendářní rok připadá na jeden kalendářní měsíc s tím, že se přihlíží jen k těm kalendářním měsícům, v nichž byla samostatná výdělečná činnost vykonávána aspoň po část tohoto měsíce. Měsíční vyměřovací základ nesmí činit méně než polovinu minimální mzdy; minimální mzdou se zde rozumí částka minimální mzdy pro pracovníky v pracovním poměru odměňované měsíční mzdou,²⁶⁾ která platí k prvému dni kalendářního měsíce, ve kterém se záloha na pojistné platí.

(3) Po dni, kdy byl nebo měl být předložen přehled podle § 15 odst. 1, se záloha na pojistné ve výši podle odstavce 2 platí do dne, kdy byl nebo měl být takový přehled předložen v dalším kalendářním roce.

(4) Na základě žádosti osoby samostatně výdělečně činné příslušná okresní správa sociálního zabezpečení¹⁹⁾ poměrně sníží na dobu nejdéle tří měsíců měsíční vyměřovací základ, pokud její příjem ze samostatné výdělečné činnosti nebo příjem spolupracující osoby po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení¹³⁾ připadající v průměru na jeden kalendářní měsíc v období aspoň tří kalendářních měsíců po sobě jdoucích v kalendářním roce, ve kterém se platí zálohy na pojistné, je nejméně o jednu třetinu nižší než takový příjem připadající v předcházejícím kalendářním roce v průměru na jeden kalendářní měsíc, v němž aspoň po část měsíce byla vykonávána samostatná výdělečná činnost.

(5) Měsíční vyměřovací základ, který osoba samostatně výdělečně činná stanovila v souladu s tímto zákonem a odvedla z něho zálohu na pojistné, nelze dodatečně měnit, s výjimkou případů uvedených v § 15 odst. 2.

(6) Zálohy na pojistné se neplatí za kalendářní měsíce, v nichž po celý kalendářní měsíc byla osoba sa-

mostatně výdělečně činná uznána neschopnou práce, byla jí nařízena karanténa podle předpisů o opatřeních proti přenosným nemocem, vykonávala službu v ozbrojených silách (civilní službu) nebo jí náležela peněžitá pomoc v mateřství (peněžitá pomoc). Ustanovení předchozí věty platí obdobně, i pokud jde o zálohy na pojistné za spolupracující osoby.

(7) Dlužné zálohy na pojistné se stanoví ve výši odpovídající minimální částce měsíčního vyměřovacího základu stanoveného podle odstavce 2.

(8) Je-li úhrn záloh na pojistné zaplacených za rozhodné období vyšší než pojistné stanovené podle § 4, jedná se o přeplatek na pojistném (§ 17).

(9) Doplatek pojistného se stanoví ve výši rozdílu mezi výši pojistného stanoveného podle § 4 a výší záloh na pojistné zaplacených za rozhodné období.“

12. Za § 14 se vkládá nový § 14a, který zní:

„§ 14a

(1) Záloha na pojistné je na kalendářní měsíc, na který se záloha na pojistné platí, splatná nejpozději do 20. dne předcházejícího kalendářního měsíce. Pokud skutečnost uvedená v § 14 odst. 6 trvala nepřetržitě od prvního dne aspoň do 20. dne kalendářního měsíce, je záloha na pojistné splatná do osmi dnů od zániku této skutečnosti.

(2) V kalendářním měsíci, v němž vzniklo nemocenské pojištění osoby samostatně výdělečně činné nebo spolupracující osoby, je záloha na pojistné na tento měsíc splatná nejpozději do osmi dnů od vzniku nemocenského pojištění. Nejpozději do osmi dnů od vzniku nemocenského pojištění je záloha na pojistné splatná i na následující kalendářní měsíc, jestliže poslední den splatnosti zálohy na pojistné na kalendářní měsíc, v němž vzniklo nemocenské pojištění osoby samostatně výdělečně činné nebo spolupracující osoby, připadá na 21. den tohoto měsíce anebo na následující dny. Nejpozději do osmi dnů od přihlášení k nemocenskému pojištění osoby samostatně výdělečně činné nebo spolupracující osoby, které jsou účastny nemocenského pojištění již z jiného důvodu nebo jsou poživateli starobního nebo invalidního důchodu, pokud jejich nemocenské pojištění vzniklo podle § 145b odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění zákona č. 160/1993 Sb., jsou splatné i zálohy na pojistné za dobu od vzniku nemocenského pojištění do přihlášení k nemocenskému pojištění; pokud přihlášení k nemocenskému pojištění nastalo po 12. dni kalendářního měsíce, je do osmi dnů od tohoto přihlášení splatná i záloha na následující kalendářní měsíc.

(3) Zaniklo-li nemocenské pojištění osoby samostatně výdělečně činné nebo spolupracující osoby z dů-

vodu nesplnění podmínky výdělku požadovaného zvláštním zákonem pro účast na nemocenském pojištění,²⁷⁾ je osoba samostatně výdělečně činná při opětovném vzniku nemocenského pojištění povinna zaplatit zálohu na pojistné nejpozději do osmi dnů od přihlášení se k nemocenskému pojištění,²⁸⁾ a to za dobu od 1. ledna toho kalendářního roku, v němž opětovně vzniklo nemocenské pojištění.

(4) Osoba samostatně výdělečně činná může po projednání s příslušnou okresní správou sociálního zabezpečení¹⁹⁾ platit zálohy na pojistné na delší než měsíční období, avšak vždy jen dopředu a nejdéle do konce kalendářního roku.

(5) Doplatek pojistného je splatný nejpozději do osmi dnů po podání daňového priznání za kalendářní rok, za který se pojistné platí. Nebylo-li daňové priznání podáno ve lhůtě stanovené zvláštním zákonem,²⁹⁾ je tento doplatek splatný nejpozději do osmi dnů po uplynutí této lhůty. V případech, kdy podle § 14a odst. 2 věty třetí nebyly placeny zálohy na pojistné, je ve lhůtách uvedených v předchozích větách splatné pojistné.“

13. § 15 odst. 1 zní:

„(1) Osoba samostatně výdělečně činná, která byla nemocensky pojištěna aspoň po část kalendářního roku, je povinna předložit příslušné okresní správě sociálního zabezpečení¹⁹⁾ nejpozději do osmi dnů po podání daňového priznání za tento kalendářní rok přehled o úhrnu záloh na pojistné zaplacených za rozhodné období, příjmech ze samostatné výdělečné činnosti a výdajích vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení,¹³⁾ podílu spolupracujících osob na společných příjmech a výdajích, vyměřovacím základu stanoveném z příjmů ze samostatné výdělečné činnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2, pojistném vypočteném z tohoto vyměřovacího základu, nejnižším měsíčním vyměřovacím základu pro placení záloh na pojistné podle § 14 odst. 2 a doklad o dni podání daňového priznání, a to zvlášť za sebe a zvlášť za každou spolupracující osobu, která byla aspoň po část kalendářního roku nemocensky pojištěna. Nebylo-li daňové priznání podáno ve lhůtě stanovené zvláštním předpisem,²⁹⁾ je osoba samostatně výdělečně činná povinna předložit údaje uvedené v předchozí větě nejpozději do osmi dnů po uplynutí této lhůty. Údaj o určeném vyměřovacím základu, který osoba samostatně výdělečně činná uved-

la podle věty první v přehledu, nemůže být dodatečně měněn, s výjimkou změny údajů o příjmech nebo výdajích, které osoba samostatně výdělečně činná uvedla v tomto přehledu.“

14. V § 15 se připojují nové odstavce 3 a 4, které znějí:

„(3) Povinnosti uvedené v odstavcích 1 a 2 má i osoba samostatně výdělečně činná, která v předchozím kalendářním roce vykonávala činnost uvedenou v § 2 odst. 3 písm. a), b), c) nebo e) zákona o sociálním zabezpečení,³⁰⁾ i když v něm nebyla nemocensky pojištěna; jde-li o činnost uvedenou v § 2 odst. 4 zákona o sociálním zabezpečení,³⁰⁾ má tuto povinnost osoba samostatně výdělečně činná.

(4) Povinnosti uvedené v předchozích odstavcích se týkají též osob, které samostatnou výdělečnou činnost ukončily v kalendářním roce, v němž podávají daňové priznání, nebo v předcházejícím kalendářním roce.“

15. § 20 odst. 1 zní:

„(1) Nebylo-li pojistné zaplaceno ve stanovené lhůtě anebo bylo-li zaplaceno v nižší částce, než ve které mělo být zaplaceno, je plátce pojistného povinen platit penále. Penále činí 0,3 % dlužné částky za každý kalendářní den, ve kterém některá z těchto skutečností trvala. Pro výši zálohy na pojistné platí obdobně ustanovení § 14 odst. 7.“

16. V § 22 se v odstavci 1 slova „§ 9 odst. 2 a 3, § 10“ nahrazují slovy „§ 9 odst. 3, § 10 věte čtvrté“ a v odstavci 2 se slova „až do souhrnné částky 10 000 Kčs v jednom kalendářním roce“ nahrazují slovy „až do výše 10 000 Kč za každé jednotlivé nesplnění či porušení povinnosti“.

17. Za § 25 se vkládá § 25a, který zní:

„§ 25a

Úhrada odvedeného pojistného

Pokud se podle zvláštního předpisu³¹⁾ uhrazuje náhrada mzdy, mzdové vyrovnání, doplatek ke mzdě nebo jiné obdobné plnění, uhrazuje se zaměstnavateli též pojistné, které je povinen z těchto plnění platit (§ 7 odst. 1 písm. a)); to platí obdobně i pro úhradu nákla-

²⁷⁾ § 145c odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění zákona č. 160/1993 Sb.

²⁸⁾ § 48 odst. 2 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., ve znění zákona č. 160/1993 Sb.

²⁹⁾ § 40 odst. 3 a 4 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění zákona ČNR č. 35/1993 Sb.

³⁰⁾ Zákon č. 100/1988 Sb., ve znění zákona ČNR č. 37/1993 Sb.

³¹⁾ Např. § 125 odst. 7 zákoníku práce, § 8 odst. 2 zákona č. 1/1992 Sb., o mzdě, odměně za pracovní pohotovost a o průměrném výdělku, § 24a odst. 1 nařízení vlády ČSSR č. 223/1988 Sb., kterým se provádí zákoník práce, ve znění nařízení vlády č. 13/1991 Sb., § 7 odst. 4 vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 19/1991 Sb., o pracovním uplatnění a hmotném zabezpečení pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci.

dů na vytvoření veřejně prospěšné práce³²⁾ a pro výplatu odměn a mezd, které provádí zaměstnavatel z finančních prostředků odborové organizace,³³⁾ pokud se v kolektivní smlouvě nestanoví jinak.“.

Čl. II

Zákon České národní rady č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona České národní rady č. 590/1992 Sb. a zákona České národní rady č. 37/1993 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. V § 6 odst. 4 písm. a) bodu 7 se za slovo „zaměstnanosti“ vkládají slova „včetně záloh“.

2. V § 6 odst. 4 písm. a) bodu 18 se slova „z podnětu lékařské poradní komise“ nahrazují slovy „v případech stanovených tímto zákonem“.

3. V § 6 odst. 4 písm. r) se za slovo „zaměstnanosti“ vkládají slova „včetně záloh“.

4. V § 11 se na konci připojuje tato věta: „Územní finanční orgány³⁵⁾ jsou povinny sdělit orgánům sociálního zabezpečení údaje o finančních poměrech daňového poplatníka rozhodné pro správné určení výše pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, popřípadě výše záloh, a to do 30 dnů po obdržení žádosti orgánu sociálního zabezpečení o sdělení těchto údajů, pokud je doložena prohlášením daňového poplatníka o zproštění povinnosti mlčenlivosti.“³⁶⁾

5. V § 13 se dosavadní text označuje jako odstavec 1 a připojuje se nový odstavec 2, který zní:

„(2) Orgány sociálního zabezpečení jsou oprávněny kontrolovat účetní a další podklady, které jsou osoby samostatně výdělečně činné povinny vést a které jsou rozhodné pro určení výše pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, popřípadě výše záloh; osoby samostatně výdělečně činné jsou povinny poskytnout jim potřebnou součinnost.“.

6. V § 18 odst. 2 se vypouští písmeno a) a v písmenu b) věta druhá.

7. V § 33 odst. 1 se za větu první vkládá tato věta: „Je-li malou organizací fyzická osoba, řídí se místní příslušnost okresní správy sociálního zabezpečení místem trvalého pobytu fyzické osoby.“.

8. V § 35 se ve větě první slova „v § 11, 13 a 15“ nahrazují slovy „v § 11 části věty první před středníkem, § 13 odst. 1 a § 15 větě první“ a ve větě druhé se za slovo „Ustanovení“ vkládají slova „§ 11 část věty první za středníkem, § 15 věta druhá“.

9. § 36 písm. b) a c) znějí:

„b) u členů družstev, kteří nejsou v pracovněprávním vztahu k družstvu, ale vykonávají pro družstvo práci, za kterou jsou jím odměňováni, toto družstvo,

c) u společníků společností s ručením omezeným a komanditistů komanditních společností, kteří nejsou v pracovněprávním vztahu k této společnosti, ale vykonávají pro ni práci, za kterou jsou touto společností odměňováni, tato společnost,“.

10. § 48 zní:

„§ 48

(1) Osoba samostatně výdělečně činná je povinna přihlásit se k nemocenskému pojištění, a to ve lhůtě osmi dnů od vzniku nemocenského pojištění, pokud se dále nestanoví jinak.

(2) Osoba samostatně výdělečně činná, která je účastna nemocenského pojištění již z jiného důvodu nebo je poživatelem starobního nebo invalidního důchodu, se může přihlásit k nemocenskému pojištění až do konce kalendářního roku, v němž zahájila samostatnou výdělečnou činnost. Tato osoba je však povinna přihlásit se k nemocenskému pojištění ve lhůtě osmi dnů po podání daňového přiznání za kalendářní rok, ve kterém vzniklo její nemocenské pojištění, pokud se již nepřihlásila k nemocenskému pojištění podle věty první; nepodala-li daňové přiznání ve lhůtě stanovené zvláštním zákonem,³⁷⁾ běží lhůta k přihlášení se k nemocenskému pojištění od posledního dne lhůty stanovené pro podání daňového přiznání.

(3) Osoba samostatně výdělečně činná, u které zaniklo nemocenské pojištění z důvodu nesplnění podmínky stanovené výše příjmu,³⁸⁾ je povinna přihlásit se k nemocenskému pojištění do osmi dnů po podání daňového přiznání za kalendářní rok bezprostředně předcházející kalendářnímu roku, ve kterém její nemocenské pojištění znovu vzniklo;³⁹⁾ nepodala-li daňové přiznání ve lhůtě stanovené zvláštním zákonem,³⁷⁾ běží lhůta k přihlášení se k nemocenskému pojištění od po-

³²⁾ § 5 odst. 1 písm. d) vyhlášky ministerstva práce a sociálních věcí ČR č. 22/1991 Sb., kterou se stanoví podrobnosti zřizování společensky účelných pracovních míst a vytváření veřejně prospěšné práce.

³³⁾ § 2 odst. 3 a § 8 vyhlášky Ústřední rady odborů a federálního ministerstva financí č. 172/1973 Sb., o uvolňování pracovníků ze zaměstnání k výkonu funkce v Revolučním odborovém hnutí.

³⁵⁾ Zákon ČNR č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech.

³⁶⁾ § 24 odst. 4 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

³⁷⁾ § 40 odst. 3 a 4 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., ve znění zákona ČNR č. 35/1993 Sb.

³⁸⁾ § 145c odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění zákona č. 160/1993 Sb.

³⁹⁾ § 145c odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění zákona č. 160/1993 Sb.

sledního dne lhůty stanovené pro podání daňového přiznání.

(4) Osoba samostatně výdělečně činná je povinna odhlásit se z nemocenského pojištění do osmi dnů od jeho zániku, s výjimkou případů, kdy je zánik nemocenského pojištění vázán na odhlášení se z nemocenského pojištění.⁴⁰⁾ Odhláší-li se z nemocenského pojištění osoba samostatně výdělečně činná proto, že její příjem v předchozím kalendářním roce nedosáhl stanovené částky, je povinna předložit současně údaje o příjmu ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení za předchozí kalendářní rok.

(5) Osoba samostatně výdělečně činná je povinna se přihlásit k nemocenskému pojištění a odhlásit z něho u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení [§ 7 písm. b)], a to na předepsaných tiskopisech.

(6) Ustanovení předchozích odstavců platí obdobně i pro spolupracující osoby s tím, že předepsaný tiskopis za ně podává a další povinnosti plní osoba samostatně výdělečně činná.

(7) Při úmrtí osoby samostatně výdělečně činné je její spolupracující osoba povinna oznámit úmrtí osoby samostatně výdělečně činné příslušné správě sociálního zabezpečení a odhlásit se z nemocenského pojištění. Spolupracující osoba, která pokračuje v živnostenském podnikání,⁴¹⁾ je povinna zároveň se přihlásit k nemocenskému pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná.

(8) Ustanovení § 49, § 50 odst. 1, § 51 a 53 platí pro osoby samostatně výdělečně činné i pro spolupracující osoby obdobně.

(9) Zaměstnává-li osoba samostatně výdělečně činná zaměstnance, je povinna plnit i úkoly uvedené v části třetí.“

11. V § 54 odst. 1 větě první se slova „v § 48 odst. 1 a 2“ nahrazují slovy „v § 13 odst. 2 části věty za středníkem a v § 48 odst. 1 a 6“ a slova „pokuty až do souhrnné částky 10 000 Kčs v jednom kalendářním roce“ se nahrazují slovy „pokutu až do výše 10 000 Kč za každé jednotlivé nesplnění nebo porušení povinnosti“.

12. V § 54 odst. 1 větě druhé se slova „§ 48 odst. 1 větě třetí“ nahrazují slovy „§ 48 odst. 7“ a slova „pokuty až do souhrnné částky 10 000 Kčs v jednom kalendářním roce“ se nahrazují slovy „pokutu až do výše 10 000 Kč za každé jednotlivé nesplnění nebo porušení povinnosti“.

13. V § 54 odst. 2 se za slova „stanovených v“ vkládají slova „§ 11 části věty první za středníkem“,

14. V § 94 odst. 1 se za slovo „zahájí“ vkládají slova „v případě zjištění dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu“.

15. V § 104a se za slova „ve sporných případech“ vkládají slova „o zálohách na pojistné ve sporných případech a v případech stanovených zvláštním zákonem,⁴²⁾“.

16. V § 104c odst. 1 se ve větě první za slova „O pojistném,“ vkládají slova „zálohách na pojistné,“ a na konci se připojují slova „přeplatku na zálohách na pojistné a o snížení záloh na pojistné“ a ve větě třetí se za slovo „pojistné“ vkládají slova „nebo na zálohy na pojistné“.

17. § 104c odst. 2 zní:

„(2) Pokud není v odstavci 1 stanoveno jinak, platí pro náležitosti platebního výměru obecné předpisy o správním řízení.¹¹⁾“

18. § 104c odst. 3 a § 104f odst. 2 věta druhá se vypouští.

19. V § 104e se slovo „pojistného“ nahrazuje slovy „uvedených v § 104a“.

20. § 104g se označuje jako § 104h a za § 104f se vkládá nový § 104g, který zní:

„§ 104g

(1) Dlužné částky na pojistném a penále může okresní správa sociálního zabezpečení předepsat k úhradě též výkazem nedoplatků. Výkaz nedoplatků musí obsahovat:

- a) označení organizace (malé organizace), jíž se nedoplatky vykazují,
- b) výši nedoplatků podle stavu účtu organizace (malé organizace) k určitému dni, vycházející z údajů vykázaných organizací (malou organizací), popřípadě též z částek, které jí byly platebním výměrem předepsány, z penále vypočteného ke dni vyhotovení výkazu nedoplatků a z příslušenství, jímž jsou náklady na vymáhání pojistného po odečtení vykonaných plateb,
- c) den, ke kterému byla výše nedoplatků zjištěna,
- d) poučení o vykonatelnosti,
- e) označení orgánu, který výkaz nedoplatků vydal, a datum vydání; výkaz nedoplatků musí být opatřen úředním razítkem a podepsán s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby.

(2) Výkaz nedoplatků je vykonatelný dnem doručení.

⁴⁰⁾ § 145c odst. 2 a § 145d odst. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Sb., ve znění zákona č. 160/1993 Sb.

⁴¹⁾ § 13 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon).

⁴²⁾ § 14 odst. 4 zákona ČNR č. 589/1992 Sb., ve znění zákona č. 160/1993 Sb.

(3) Na vydání výkazu nedoplatků se nevztahují obecné předpisy o správním řízení.“

21. V § 104h se v odstavci 1 větě první za slovo „pojistného“ vkládají slova „a vykonatelné výkazy nedoplatků“ a v odstavci 2 se na konci tečka nahrazuje středníkem a doplňují slova „to platí obdobně pro výkazy nedoplatků.“

22. V § 108 se za slovo „zabezpečení“ vkládají slova „a pro řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti“.

Čl. III

Zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění zákona č. 110/1990 Sb., zákona č. 180/1990 Sb., zákona č. 1/1991 Sb., zákona č. 46/1991 Sb., zákona č. 306/1991 Sb., zákona České národní rady č. 482/1991 Sb., zákona č. 578/1991 Sb., zákona České národní rady č. 582/1991 Sb., zákona č. 235/1992 Sb., zákona České národní rady č. 589/1992 Sb., zákona České národní rady č. 37/1993 Sb. a zákona č. 84/1993 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. V § 52 odst. 2 se slova „uvedený v § 54 odst. 8“ nahrazují slovy „uvedený v § 54 odst. 7“.

2. V § 98 odst. 3 větě druhé se za slova „u osoby samostatně výdělečně činné“ vkládají slova „poslance zákonodárného sboru, člena obecního zastupitelstva, který vykonává funkci dlouhodobě uvolněného člena obecního zastupitelstva, soudce a dobrovolného pracovníka pečovatelské služby“.

3. § 106 odst. 6 se vypouští.

4. V § 145a se za odstavce 3 doplňuje nový odstavec 4, který zní:

„(4) Osoba samostatně výdělečně činná, která je zároveň spolupracující osobou (§ 2 odst. 4), je z činnosti osoby samostatně výdělečně činné a spolupracující osoby pojištěna jen jako osoba samostatně výdělečně činná.“

5. § 145b až § 145d znějí:

„§ 145b

(1) V kalendářním roce, v němž osoba samostatně výdělečně činná zahájila nebo znovu zahájila (dále jen „zahájila“) samostatnou výdělečnou činnost, vzniká její nemocenské pojištění dnem zahájení této činnosti, nejdříve však dnem, od kterého je oprávněna tuto činnost vykonávat, a trvá až do 31. prosince kalendářního roku, v němž tuto činnost zahájila, pokud pojištění nezanikne podle § 145d.

(2) Pojištění osoby samostatně výdělečně činné, která je účastna nemocenského pojištění již z jiného důvodu nebo je poživitelem starobního nebo invalidního důchodu, vznikne podle odstavce 1, jestliže

a) se přihlásila k pojištění,⁴¹⁾ nebo

b) její příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení⁴²⁾ (dále jen „příjem“) dosáhl za kalendářní rok v průměru na jeden kalendářní měsíc aspoň částky rovnající se minimální mzdě; minimální mzdou se zde rozumí částka minimální mzdy za měsíc pro pracovníky v pracovním poměru odměňované měsíční mzdou,⁴³⁾ která je platná 1. ledna kalendářního roku, v němž osoba samostatně výdělečně činná zahájila svou činnost. Při stanovení tohoto průměru se nepřihlíží ke kalendářním měsícům před měsícem, v němž byla zahájena samostatná výdělečná činnost, a ke kalendářním měsícům, v nichž po celý měsíc byla osoba samostatně výdělečně činná uznána neschopnou práce, byla jí nařízena karanténa podle předpisů o opatřeních proti přenosným nemocem, vykonávala službu v ozbrojených silách (civilní službu) nebo jí náležela peněžitá pomoc v mateřství (peněžitá pomoc).

(3) Nebyla-li osoba samostatně výdělečně činná, která byla účastna nemocenského pojištění již z jiného důvodu nebo byla poživitelem starobního nebo invalidního důchodu, pojištěna podle tohoto zákona, vznikne její pojištění dnem následujícím po dni zániku nemocenského pojištění z jiného důvodu nebo po dni zániku nároku na invalidní důchod nebo na výplatu starobního důchodu a trvá až do 31. prosince kalendářního roku, v němž k tomuto zániku došlo, pokud pojištění nezanikne podle § 145d.

§ 145c

(1) Osoba samostatně výdělečně činná je v kalendářním roce pojištěna, pokud se v § 145b nestanoví jinak, dosáhl-li její příjem v předchozím kalendářním roce aspoň částky dvanáctinásobku minimální mzdy; tato částka se sníží o částku minimální mzdy za každý kalendářní měsíc uvedený v § 145b odst. 2 písm. b) větě druhé. Minimální mzdou se zde rozumí částka minimální mzdy za měsíc pro pracovníky v pracovním poměru odměňované měsíční mzdou,⁴³⁾ která je platná 1. ledna kalendářního roku, v němž se posuzuje účast na pojištění. Pokud však osoba samostatně výdělečně činná, která nesplňuje podmínku stanovené výše příjmu, se neodhlásila z pojištění, je nadále pojištěna podle tohoto zákona.

⁴¹⁾ § 48 odst. 2 věta první zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 160/1993 Sb.

⁴²⁾ § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

⁴³⁾ § 2 odst. 1 písm. b) nařízení vlády ČSFR č. 53/1992 Sb., o minimální mzdě.

(2) Nedosáhl-li příjem osoby samostatně výdělečně činné v předchozím kalendářním roce částky uvedené v odstavci 1 a osoba samostatně výdělečně činná se odhlásila z pojištění, zaniká její pojištění posledním dnem kalendářního měsíce, za který bylo nebo mělo být zaplacen pojištění na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti³⁰⁾ (dále jen „pojištění“), ne však dříve, než se odhlásila z pojištění.

(3) Zaniklo-li pojištění osoby samostatně výdělečně činné podle odstavce 2, vzniká znovu dnem 1. ledna kalendářního roku následujícího po roce, v němž její příjem dosáhl částky uvedené v odstavci 1, pokud samostatná výdělečná činnost byla od zániku pojištění do tohoto data dále vykonávána.

§ 145d

(1) Pojištění osoby samostatně výdělečně činné zaniká

- dnem zániku oprávnění vykonávat samostatnou výdělečnou činnost,
- dnem, od kterého přestala samostatnou výdělečnou činnost vykonávat soustavně, pokud jde o osoby uvedené v § 2 odst. 3 písm. d) a f),
- dnem, od kterého byl osobě samostatně výdělečně činné pozastaven výkon její činnosti,⁴⁴⁾ nebo
- dnem, od kterého se neodhlásila z pojištění z důvodu přerušení samostatné výdělečné činnosti na dobu aspoň dvou kalendářních měsíců po dni odhlášení se, ne však dříve než dnem, ve kterém se z pojištění odhlásila.

(2) Dnem zániku pojištění osoby samostatně výdělečně činné zaniká i pojištění její spolupracující osoby.“

6. § 145e a 145f se vypouštějí.

7. § 145h zní:

„§ 145h

Osoba samostatně výdělečně činná má nárok na dávku nemocenského pojištění, pokud zaplatila pojistné splatné v době před vznikem nároku na dávku a splňuje ostatní podmínky stanovené pro nárok na ni. Podmínka zaplacení pojistného podle předchozí věty je splněna, pokud osoba samostatně výdělečně činná zaplatí pojistné nejpozději do 12 měsíců ode dne, od kterého by jinak vznikl nárok na dávku, popřípadě jde-li o osoby uvedené v § 145b odst. 2 písm. b), do tří měsíců ode dne splatnosti pojistného.“

8. § 145k odst. 2 zní:

„(2) Denní vyměřovací základ se zjistí tak, že se vyměřovací základ zjištěný z rozhodného období dělí počtem kalendářních dnů připadajících na rozhodné období. Do tohoto počtu dnů se nezahrnují kalendářní dny připadající na kalendářní měsíce, za které se podle zvláštního zákona⁴⁶⁾ neplatí zálohy na pojistné, nebo v nichž nebyla osoba samostatně výdělečně činná pojištěna podle tohoto zákona. Vznikla-li pracovní neschopnost osoby samostatně výdělečně činné, která byla pojištěna aspoň po část předcházejícího kalendářního roku, po dni, kdy osoba samostatně výdělečně činná předložila příslušné okresní správě sociálního zabezpečení přehled o úhrnu záloh na pojistné pro stanovení výše pojistného podle zvláštního zákona⁴⁷⁾ (dále jen „přehled“), je vyměřovacím základem vyměřovací základ pro pojistné za předcházející kalendářní rok; to platí obdobně i pro osobu samostatně výdělečně činnou uvedenou v § 145b odst. 2 písm. b), i když pracovní neschopnost vznikla před podáním přehledu. Vznikla-li však pracovní neschopnost v období od 1. ledna do předložení přehledu, je vyměřovacím základem úhrn měsíčních vyměřovacích základů pro zálohy na pojistné; to platí též, vznikla-li pracovní neschopnost v kalendářním roce, v němž vzniklo pojištění osoby samostatně výdělečně činné. Zjištěný denní vyměřovací základ se nemění, i když osoba samostatně výdělečně činná doplácí dlužné pojistné.“

9. § 145k odst. 4 zní:

„(4) Jestliže osoba samostatně výdělečně činná nebyla pojištěna ani po část kalendářního roku, který předchází kalendářnímu roku, v němž vznikla pracovní neschopnost, je rozhodným obdobím doba od 1. ledna kalendářního roku, v němž vznikla pracovní neschopnost, do konce kalendářního měsíce bezprostředně předcházejícího kalendářnímu měsíci, v němž vznikla pracovní neschopnost, popřípadě je rozhodným obdobím kalendářní měsíc, v němž vznikla pracovní neschopnost, vzniklo-li pojištění v tomto měsíci a osoba samostatně výdělečně činná nebyla před tímto měsícem pojištěna v kalendářním roce, v němž vznikla pracovní neschopnost.“

10. § 145k odst. 5 zní:

„(5) Vzniklo-li podle § 145b odst. 2 písm. b) pojištění osoby samostatně výdělečně činné, která je účastna nemocenského pojištění již z jiného důvodu nebo je poživitelem starobního nebo invalidního důchodu, je rozhodným obdobím doba od zahájení samostatné výdělečné činnosti do konce kalendářního roku, v němž

⁴⁴⁾ Např. § 58 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), § 7 zákona ČNR č. 128/1990 Sb., § 9 zákona ČNR č. 209/1990 Sb.

⁴⁶⁾ § 14a odst. 6 zákona ČNR č. 589/1992 Sb., ve znění zákona č. 160/1993 Sb.

⁴⁷⁾ § 15 odst. 1 zákona ČNR č. 589/1992 Sb., ve znění zákona č. 160/1993 Sb.

tuto činnost zahájila, vznikla-li pracovní neschopnost v tomto kalendářním roce.“.

11. V § 145r odst. 2 se slova „v § 145e“ nahrazují slovy „v § 145o“ a v § 145o odst. 1 se slova „České a Slovenské Federativní Republiky“ nahrazují slovy „České republiky“.

Čl. IV

Přechodná ustanovení

(1) Zálohy na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „pojistné“) podle čl. I tohoto zákona se platí poprvé na měsíc srpen 1993, pokud se dále nestanoví jinak.

(2) Osoba samostatně výdělečně činná, která byla nemocensky pojištěna před 1. lednem 1993, platí zálohy na pojistné poprvé v den jejich splatnosti následující po dni podání daňového přiznání za rok 1992, ne však dříve než na měsíc srpen 1993. Měsíčním vyměřovacím základem pro stanovení záloh na pojistné je nejméně 35 % z částky rovnající se průměru, který z příjmu ze samostatné výdělečné činnosti za rok 1992 po odpočtu výdajů na jeho dosažení, zajištění a udržení připadá na jeden kalendářní měsíc roku 1992; přitom se přihlíží jen k těm kalendářním měsícům, v nichž nemocenské pojištění trvalo aspoň po část měsíce nebo v nichž samostatná výdělečná činnost byla vykonávána aspoň po část měsíce.

(3) Pojistné, a to včetně dlužného pojistného, které osoba samostatně výdělečně činná zaplatila podle právní úpravy účinné v době od 1. ledna 1993 do 30. června 1993 a odstavce 6 na jednotlivé kalendářní měsíce roku 1993, se považuje za zálohy na pojistné. Ustanovení předchozí věty neplatí pro osoby samostatně výdělečně činné, které zahájily samostatnou výdělečnou činnost v době od 1. ledna 1993 do 30. června 1993, popřípadě pro osoby samostatně výdělečně činné, u kterých se má podle čl. IX odst. 3 věty druhé zákona České národní rady č. 37/1993 Sb., o změnách v nemocenském a sociálním zabezpečení a některých pracovněprávních předpisů, za to, že tuto činnost zahájily dnem 1. ledna 1993, pokud při podání přehledu podle § 15 odst. 1 zákona České národní rady č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění čl. I bodu 13 tohoto zákona, podle příjmů za rok 1993 požádaly, aby se vyměřovací základ za rok 1993 stanovil z té části příjmu ze samostatné výdělečné činnosti za rok 1993 po odpočtu výdajů na jeho dosažení, zajištění a udržení, která odpovídá období, na které byly placeny zálohy na pojistné.

(4) Vyměřovací základ podle právní úpravy účinné v době od 1. ledna 1993 do 30. června 1993, z něhož bylo zaplacené pojistné, se považuje za měsíční vyměřovací základ.

(5) Osoba samostatně výdělečně činná, která před 1. lednem 1993 zaplatila pojistné v souladu s přepisy

platnými před 1. lednem 1993 i na období po 31. prosinci 1992, je povinna doplatit za srpen 1993 a následující měsíce případné dlužné zálohy na pojistné podle tohoto zákona nejpozději do 20. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, za který bylo pojistné ještě takto zaplacené.

(6) Pojistné, které osoba samostatně výdělečně činná měla zaplatit přede dnem účinnosti tohoto zákona a které mělo být stanoveno podle předpisů platných od 1. ledna 1993 do dne účinnosti tohoto zákona, se stanoví podle těchto předpisů. Vyměřovací základ pro doplatek dlužného pojistného podle § 26 odst. 4 věty třetí zákona České národní rady č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, se však stanoví podle čl. I tohoto zákona; pro doplatek tohoto dlužného pojistného platí přitom lhůta uvedená v tomto ustanovení.

(7) Osoba samostatně výdělečně činná, která byla před 1. červencem 1993 vyňata z nemocenského pojištění na základě § 145d zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění zákona České národní rady č. 37/1993 Sb., se může přihlásit k nemocenskému pojištění do 31. července 1993, jinak její nemocenské pojištění zanikne k 31. červenci 1993. Do dne, kdy se přihlásí k nemocenskému pojištění, nejdéle však do 31. července 1993, je vyňata z nemocenského pojištění. Ochranná lhůta zde však neplyne. Pokud taková osoba samostatně výdělečně činná nezačala do 31. prosince 1993 opětovně vykonávat samostatnou výdělečnou činnost, nevztahuje se na ni odstavec 3 věta první.

(8) Osoba samostatně výdělečně činná, která je účastna nemocenského pojištění již z jiného důvodu nebo je poživitelem starobního nebo invalidního důchodu a která zahájila samostatnou výdělečnou činnost v roce 1992 po 30. září, se může do 31. července 1993 odhlásit z nemocenského pojištění, jestliže její příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení nedosáhl v roce 1992 v průměru na jeden kalendářní měsíc z měsíců po zahájení samostatné výdělečné činnosti (včetně tohoto měsíce) částky 2200 Kč. Pojistné zaplacené za dobu před zánikem nemocenského pojištění podle věty první se nepovažuje za zálohy na pojistné; vyměřovacím základem, z něhož se zjišťuje denní vyměřovací základ pro stanovení dávek nemocenského pojištění, na které vznikne nárok po 30. červnu 1993, je úhrn vyměřovacích základů pro stanovení pojistného podle právní úpravy platné před 1. červencem 1993.

(9) Osoba samostatně výdělečně činná, která je účastna nemocenského pojištění již z jiného důvodu nebo je poživitelem starobního nebo invalidního důchodu a která zahájila samostatnou výdělečnou činnost v roce 1993 před 1. červencem, se může do 31. prosince 1993 odhlásit z nemocenského pojištění.

(10) Osoba samostatně výdělečně činná, která byla aspoň ještě dne 31. prosince 1992 nemocensky pojiště-

na již z jiného důvodu nebo byla poživatelé starobního nebo invalidního důchodu a která podle úpravy platné před 1. červencem 1993 nebyla nemocensky pojištěna jako osoba samostatně výdělečně činná, se může do 31. července 1993 přihlásit k nemocenskému pojištění, pokud v období do 30. června 1993 zaniklo její nemocenské pojištění z jiného důvodu nebo zanikl nárok na invalidní důchod nebo na výplatu starobního důchodu. Nemocenské pojištění vzniká dnem následujícím po dni zániku nemocenského pojištění z jiného důvodu nebo nároku či výplaty takového důchodu. Zálohy na pojistné za dobu od vzniku nemocenského pojištění zaplatí ve výši podle tohoto zákona (čl. I), a to nejpozději do jednoho měsíce ode dne účinnosti tohoto zákona.

(11) Za příjem osoby samostatně výdělečně činné se v roce 1992 považuje příjem ze samostatné výdělečné činnosti podléhající dani z příjmů obyvatelstva nebo dani z příjmů z literární a umělecké činnosti¹⁾ po odpočtu výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení příjmů.

(12) Do příjmu dosaženého osobou samostatně výdělečně činnou v roce 1992 se nezahrnuje podnikatelská odměna²⁾ společníka společnosti s ručením omezeným a komanditisty komanditní společnosti.

(13) Ustanovení § 26 odst. 4, 5 a 7 zákona České národní rady č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění zákona České národní rady č. 10/1993 Sb., se nepoužije pro pojistné splatné po 30. červnu 1993, pokud se v tomto článku nestanoví jinak.

(14) Ustanovení předchozích odstavců platí obdobně i pro spolupracující osoby.

(15) Výše penále ukládaného za dobu před 1. červencem 1993 se řídí předpisy platnými před 1. červencem 1993. Pokud skutečnosti rozhodné pro uložení pokuty nastaly před 1. červencem 1993, postupuje se podle předpisů platných před 1. červencem 1993.

(16) Vyměřovacím základem, z něhož se zjišťuje denní vyměřovací základ pro stanovení dávek nemo-

cenského pojištění, na které vznikne nárok přede dnem, kdy osoba samostatně výdělečně činná předloží příslušné okresní správě sociálního zabezpečení přehled podle § 15 odst. 1 zákona České národní rady č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění čl. I bodu 13 tohoto zákona, podle příjmů za rok 1993, je úhrn měsíčních vyměřovacích základů pro zálohy na pojistné.

Čl. V

U náhrad za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při vzniku invalidity (částečné invalidity) náležejících podle zákoníku práce nebo podle občanského zákoníku před 1. lednem 1993, které se dosud zvyšovaly podle čl. X odst. 3 zákona České národní rady č. 37/1993 Sb., o změnách v nemocenském a sociálním zabezpečení a některých pracovněprávních předpisů, o 35 %, se od 1. července 1993 postupuje tak, že náhrady se místo o 35 % zvyšují o 20%.

Čl. VI

Zrušovací ustanovení

V § 15 odst. 1 větě druhé zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění zákona České národní rady č. 37/1993 Sb., se vypouští část věty za středníkem.

Čl. VII

Předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů České republiky vyhlásil úplné znění zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a zákona České národní rady č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, jak vyplývá z pozdějších předpisů.

Čl. VIII

Účinnost

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1993.

Uhde v. r.

Havel v. r.

Klaus v. r.

¹⁾ Zákon č. 389/1990 Sb., o daních z příjmů obyvatelstva, ve znění zákona č. 578/1991 Sb.

Zákon č. 36/1965 Sb., o dani z příjmů z literární a umělecké činnosti, ve znění zákona č. 160/1968 Sb. a zákona č. 578/1991 Sb.

²⁾ § 7 odst. 2 zákona č. 389/1990 Sb.

161

ZÁKON

ze dne 19. května 1993

o změnách ve všeobecném zdravotním pojištění a o změnách a doplnění některých dalších zákonů

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon České národní rady č. 550/1991 Sb., o všeobecném zdravotním pojištění, ve znění zákona České národní rady č. 592/1992 Sb., zákona České národní rady č. 10/1993 Sb. a zákona České národní rady č. 15/1993 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. § 1 včetně nadpisu zní:

„§ 1

Účel zákona

Tento zákon upravuje všeobecné zdravotní pojištění (dále jen „zdravotní pojištění“), na jehož základě je poskytována zdravotní péče plně nebo částečně hrazená zdravotním pojištěním v rozsahu stanoveném tímto zákonem a Zdravotním řádem.“.

2. V nadpisu § 2 a v odstavcích 1 a 4 se slova „potřebná zdravotní péče“ nahrazují slovy „péče plně nebo částečně hrazená zdravotním pojištěním“; v § 2 odst. 2, § 10 odst. 1 písm. g), § 13 odst. 1 a 2, § 14 odst. 1 a § 19 odst. 2 se slova „potřebné zdravotní péče“ nahrazují slovy „péče plně nebo částečně hrazené zdravotním pojištěním“; v § 15 odst. 2 se slova „potřebnou zdravotní péči“ nahrazují slovy „péči plně nebo částečně hrazenou zdravotním pojištěním“.

3. V § 2 odst. 3 v poslední větě se slovo „ministerstvo“ nahrazuje slovy „ministerstvo zdravotnictví (dále jen „ministerstvo“)“.

4. § 3 včetně nadpisu zní:

„§ 3

Osobní rozsah zdravotního pojištění

(1) Podle tohoto zákona jsou zdravotně pojištěny:

- a) osoby, které mají trvalý pobyt na území České republiky,
- b) osoby, které jsou v pracovním nebo obdobném poměru k zaměstnavateli, který má sídlo na území České republiky, i pokud na území České republiky nemají trvalý pobyt.

(2) Sídlem zaměstnavatele se pro účely tohoto zákona rozumí u právnické osoby její sídlo, jakož i sídlo její organizační složky, která je zapsána v obchodním rejstříku, a u fyzické osoby místo jejího trvalého pobytu, popřípadě jde-li o zahraniční fyzickou osobu, místo jejího podnikání.

(3) Ze zdravotního pojištění podle tohoto zákona jsou vyňaty osoby, které nemají trvalý pobyt na území České republiky a jsou činny v České republice pro zaměstnavatele, kteří požívají diplomatických výhod a imunit, nebo pro zaměstnavatele, kteří nemají sídlo na území České republiky, a osoby, které dlouhodobě pobývají v cizině a neplatí pojistné (§ 7 odst. 5).“.

5. V § 4 se vypouštějí slova „písm. a) a b)“.

6. § 5 včetně nadpisu zní:

„§ 5

Vznik a zánik zdravotního pojištění

(1) Zdravotní pojištění vzniká:

- a) narozením, jde-li o osobu s trvalým pobytem na území České republiky,
- b) dnem nástupu do pracovního nebo obdobného poměru k zaměstnavateli, který má sídlo na území České republiky,
- c) získáním trvalého pobytu na území České republiky.

(2) Zdravotní pojištění zaniká:

- a) úmrtím pojištěnce nebo jeho prohlášením za mrtvého,
- b) skončením pracovního nebo obdobného poměru na území České republiky, pokud nejde o pojištěnce uvedeného v § 3 odst. 1 písm. a),
- c) ukončením trvalého pobytu na území České republiky, pokud nejde o pojištěnce uvedeného v § 3 odst. 1 písm. b).“.

7. V § 6 odst. 2 se vypouštějí slova „občanství České a Slovenské Federativní Republiky“ a slova „pokud plátcem pojistného není stát podle odstavce 4“ se nahrazují slovy „není-li dále stanoveno jinak“.

8. V § 6 odst. 2 poslední věta zní: „Za osoby v pracovním nebo obdobném poměru se vedle pracovníků v pracovním poměru dále považují:

- a) pracovníci činní v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak není takto označen nebo nemá všechny náležitosti předepsané pro vznik pracovního poměru,
- b) pracovníci činní na základě dohody o pracovní činnosti,
- c) členové družstev, jestliže nejsou v pracovněprávním vztahu k družstvu, ale vykonávají pro družstvo práci, za kterou jsou jím odměňováni,

- d) společníci společností s ručením omezeným a komanditisté komanditní společnosti, jestliže nejsou v pracovněprávním vztahu k této společnosti, ale vykonávají pro ni práci, za kterou jsou touto společností odměňováni,
- e) poslanci zákonodárného sboru,
- f) členové obecních zastupitelstev, kteří vykonávají funkci dlouhodobě uvolněných členů obecního zastupitelstva,
- g) členové vlády a vedoucí ostatních ústředních orgánů státní správy České republiky,
- h) soudci,
- i) prokurátoři,
- j) prezident, viceprezident a členové prezidiální rady Nejvyššího kontrolního úřadu České republiky,
- k) vojáci z povolání, příslušníci Policie České republiky, příslušníci Vězeňské služby České republiky a příslušníci ostatních ozbrojených bezpečnostních sborů a bezpečnostních služeb,
- l) interní vědečtí aspiranti,
- m) dobrovolní pracovníci pečovatelské služby,
- n) pěstouni, kteří vykonávají pěstounskou péči ve zvláštních zařízeních,
- o) osoby ve výkonu trestu odnětí svobody,
- p) osoby se změněnou pracovní schopností připravující se na pracovní uplatnění,

pokud jsou účastníkem nemocenského pojištění (zabezpečení) podle předpisů o nemocenském pojištění (zabezpečení).“.

9. V § 6 odst. 3 se na konci první věty připojují tato slova: „a dále s výjimkou osob, kterým poskytl pracovní volno bez náhrady příjmu, prokáží-li takové osoby, že plátcem pojistného je jiný zaměstnavatel nebo jiná organizace, pro něž jsou v té době činné, a osoby, které postupují podle § 7 odst. 4“.

10. § 6 odst. 4 písm. a) až e) a písmena g) a h) znějí:

- „a) nezaopatřené děti,⁴⁾
- b) poživatele důchodů z důchodového zabezpečení podle zvláštního zákona,^{4a)}
- c) příjemce rodičovského příspěvku,⁵⁾
- d) osoby na mateřské a další mateřské dovolené a muže po dobu jejich nepřítomnosti v práci, po kterou se jim poskytuje peněžitá pomoc podle právních předpisů o nemocenském pojištění,
- e) uchazeče o zaměstnání⁶⁾ včetně uchazečů o zaměstnání pracujících na veřejně prospěšných pracích,
- g) osoby převážně nebo úplně bezmocné a osoby pečující o převážně nebo úplně bezmocnou osobu,⁸⁾ anebo o dlouhodobě těžce zdravotně postižené dítě,^{8a)}
- h) osoby konající základní (náhradní) službu v oz-

brojených silách nebo civilní službu a osoby (vojáci v záloze) povolané k vojenskému cvičení.“.

11. Poznámka č. 4a) pod čarou zní:

„4a) § 7 písm. a) zákona č.100/1988 Sb.“.

12. Poznámky č. 8) a č. 8a) pod čarou znějí:

„8) § 36 odst. 2 a 3 vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 149/1988 Sb.

8a) § 37 odst. 1 vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č.149/1988 Sb.“.

13. § 6 odst. 4 písm. k) a l) znějí:

- „k) osoby, které dosáhly věku potřebného pro nárok na starobní důchod, avšak nesplňují další podmínky pro jeho přiznání a nemají příjmy ze zaměstnání, ze samostatné výdělečné činnosti, z kapitálového majetku, z pronájmu ani ostatní příjmy podle zákona o daních z příjmů, nebo nepožívají důchod z ciziny, anebo pokud výše příjmů a důchodů z ciziny nepřesahuje měsíčně částku ve výši minimální mzdy,^{8b)}
- l) osoby celodenně osobně a řádně pečující alespoň o jedno dítě do sedmi let věku nebo nejméně o dvě děti do 15 let věku, nejde-li o osoby uvedené v písmenu d), přičemž se za takové osoby považuje vždy pouze jedna osoba, a to buď otec nebo matka dítěte nebo osoba, která převzala dítě do trvalé péče nahrazující péči rodičů;^{8c)} podmínka osobní celodenní řádné péče o dítě se považuje za splněnou, i když tato osoba má příjmy ze zaměstnání, z podnikání, z jiné samostatné výdělečné činnosti, z kapitálového majetku, z pronájmu nebo ostatní příjmy podle zákona o daních z příjmů, které po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení nepřesahují měsíčně částku ve výši 77 % minimální mzdy.“.

14. Poznámky č. 8b) a č. 8c) pod čarou znějí:

„8b) § 2 odst. 1 písm. b) nařízení vlády ČSFR č. 53/1992 Sb., o minimální mzdě.

8c) § 2 odst. 3 zákona č. 382/1990 Sb., o rodičovském příspěvku.“.

15. § 6 odst. 5 zní:

„(5) Mají-li osoby uvedené v odstavci 4 písm. a) až j) příjmy ze zaměstnání, z podnikání, z jiné samostatné výdělečné činnosti, z kapitálového majetku, z pronájmu nebo ostatní příjmy podle zákona o daních z příjmů, je plátcem pojistného stát i tyto osoby.“.

16. V § 7 se vkládá nový odstavec 4, který zní:

„(4) Pojištěnec není povinen platit pojistné po dobu, kdy je dlouhodobě v cizině a je v cizině zdravotně pojištěn. V takovém případě po dobu trvání pojištění v cizině a neplacení pojistného příslušné zdravotní po-

jištovně nemá pojištěnec nárok na úhradu péče plně nebo částečně hrazené zdravotním pojištěním podle tohoto zákona. O takové skutečnosti se u příslušné zdravotní pojišťovny učiní písemný záznam. Za dlouhodobý pobyt v cizině se považuje nepřetržitý pobyt delší šesti měsíců. Pokud pojištěnci bylo poskytnuto za účelem dlouhodobého pobytu v cizině zaměstnavatelem pracovní volno bez náhrady příjmu, nejsou zaměstnavatel ani zaměstnanec povinni platit po tuto dobu pojištění, postupuje-li se podle první věty.“.

17. V § 8 odst. 3 se v poslední větě nahrazují slova „neplacené pracovní volno“ slovy „pracovní volno bez náhrady příjmu“ a připojuje se na konci tato věta: „Při neomluvené nepřítomnosti zaměstnance v práci je zaměstnanec povinen zaplatit zaměstnavateli částku odpovídající pojistnému, které zaměstnavatel za zaměstnance za tuto dobu uhradil.“.

18. § 9 odst. 3 zní:

„(3) Pojištěnec, u něhož zdravotní pojištění vzniklo podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo zdravotní pojištění zaniklo podle § 5 odst. 2 písm. c), je povinen přihlásit se nebo odhlásit se u příslušné zdravotní pojišťovny nejpozději do osmi dnů ode dne, kdy zdravotní pojištění vzniklo nebo zaniklo.“.

19. V § 10 odst. 2 první věta zní: „Vojáci v činné službě s výjimkou vojáků v záloze povoláných k vojenskému cvičení a žáci vojenských škol, kteří se připravují na službu vojáka z povolání a nejsou vojáky v činné službě, jsou pojištěni u Vojenské zdravotní pojišťovny.“.

20. § 13 odst. 4 zní:

„(4) Příslušná zdravotní pojišťovna uhradí na základě

a) lékařského předpisu vystaveného smluvním zdravotnickým zařízením, lékařem poskytujícím první pomoc pojištěnci, smluvním lékařem poskytujícím zdravotní péči v zařízení sociální péče a smluvním lékařem poskytujícím zdravotní péči sobě, manželovi, svým rodičům, prarodičům, dětem, vnukům a sourozencům, jestliže jeho odbornost zaručuje Česká lékařská komora nebo Česká stomatologická komora, a jestliže k tomu uzavře zvláštní smlouvu se zdravotní pojišťovnou

1. zařízením lékařské péče léčiva a prostředky zdravotnické techniky s výjimkou prostředků zdravotnické techniky uvedených v bodu 2,
2. jiným smluvním subjektům brýle a pomůcky oční optiky, vlasové náhrady, ortopedicko-protetické pomůcky sériově a individuálně vyráběné, kompenzační pomůcky pro zdravotně postižené včetně vozíků a zvedáků pro imobilní osoby a dále pomůcky pro sluchově postižené, nevidomé a slabozraké,
3. zařízením lékařské péče a jiným subjektům přístroje používané k terapii,

b) předloženého účtu smluvním zdravotnickým zařízením

1. stomatologické protetické náhrady a léčebné rehabilitační pomůcky,
2. ortodontické aparáty,
3. servisní zásahy na poskytnuté prostředky,

a to podle seznamu léčiv a prostředků zdravotnické techniky, ve kterém jsou uvedeny výše úhrad poskytovaných příslušnými zdravotními pojišťovnami.“.

21. § 13 se doplňuje novými odstavci 5 a 6, které znějí:

„(5) Seznam léčiv a prostředků zdravotnické techniky zpracovává ministerstvo po předchozím dohodovacím řízení s Českou lékárnickou komorou, Pojišťovnou a zástupci zdravotních pojišťoven; účastníky tohoto řízení svolává ministerstvo nejmeně jednou ročně. Seznam léčiv a prostředků zdravotnické techniky, jeho změny a doplňování vydává ministerstvo vyhláškou.

(6) Jestliže předepisující lékař předepíše léčivo nebo prostředek zdravotnické techniky, na jehož úhradu se podle seznamu léčiv a prostředků zdravotnické techniky podílí pojištěnec, je povinen na tuto skutečnost pojištěnce upozornit. Vyžaduje-li to však zdravotní stav nemocného podle doporučení ošetřujícího lékaře, učiněného po dohodě s revizním lékařem příslušné zdravotní pojišťovny, uhradí plně příslušná zdravotní pojišťovna předepsaná léčiva nebo prostředky zdravotnické techniky, výjimečně i léčiva v seznamu léčiv a prostředků zdravotnické techniky neuvedená.“.

22. § 18 odst. 1 zní:

„(1) Na rozhodování zdravotních pojišťoven ve věcech týkajících se placení pojistného, pokut, penále a přírůžek k pojistnému se vztahují obecné předpisy o správním řízení. Zdravotní pojišťovny rozhodují platebními výměry, které jsou vykonatelné podle předpisů o řízení ve věcech občanskoprávních. O odvolání rozhoduje rozhodčí orgán zdravotní pojišťovny.“.

23. V § 18 se vypouští odstavce 2. Dosavadní odstavce 3, 4 a 5 se označují jako odstavce 2, 3 a 4.

24. V § 18 odst. 4 se za slova „pojištěnec“ vkládají slova „podle odstavce 1“.

25. § 20a zní:

„§ 20a

(1) Příslušná zdravotní pojišťovna má právo na náhradu škody vůči třetím osobám, jestliže vynaložila náklady na péči plně nebo částečně hrazenou zdravotním pojištěním v důsledku jejich zaviněného protiprávního jednání vůči osobám účastným zdravotního pojištění. Tato náhrada je příjmem fondů zdravotní pojišťovny.

(2) Pro účely náhrady škody jsou zdravotnická zařízení povinna oznámit příslušné zdravotní pojišťovně úrazy a jiná poškození zdraví osob, kterým poskytla

zdravotní péči, pokud mají důvodné podezření, že úraz nebo jiné poškození zdraví byly způsobeny jednáním právnické nebo fyzické osoby. Oznamovací povinnost mají i orgány Policie České republiky, prokuratury a soudy.“

26. Za § 20a se vkládá nový § 20b, který zní:

„§ 20b

Za nezaopatřené děti podle § 6 odst. 4 písm. a) se považují do 31. prosince 1998 i studenti vysokých škol starší 26 let.“

Čl. II

Zákon České národní rady č. 592/1992 Sb., o pojištění na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění zákona České národní rady č. 10/1993 Sb. a zákona České národní rady č. 15/1993 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. § 3 odst. 1 zní:

„(1) Vyměřovacím základem u osoby v pracovním poměru nebo obdobném poměru (dále jen „zaměstnanec“) je úhrn příjmů zúčtovaných mu zaměstnavatelem, popřípadě zaměstnavateli v souvislosti s výkonem zaměstnání, které zakládá účast na nemocenském pojištění (zabezpečení), s výjimkou nezapočitatelných příjmů, jimiž jsou:

- odstupné^{2a)} poskytované při skončení pracovního poměru a odchodné,^{2b)}
- plnění věrnostní, popřípadě stabilizační povahy,^{2c)}
- náhrady výdajů poskytované zaměstnancům v souvislosti s výkonem zaměstnání,³⁾
- náhrady škody,⁴⁾
- odměny vyplacené podle zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích,^{4a)}
- naturální požitky, výjimkou naturální mzdy, a jiná obdobná plnění, popřípadě finanční náhrady za neodebrané naturální požitky,
- náhrada mzdy^{2e)} při výkonu služby v ozbrojených silách a civilní služby.“

2. Poznámky č. 2) a č. 6) pod čarou se vypouštějí.

3. Poznámky č. 2a) až č. 2c) pod čarou znějí:

^{2a)} Zákon č. 195/1991 Sb., o odstupném poskytovaném při skončení pracovního poměru.

§ 5 vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 19/1991 Sb., o pracovním uplatnění a hmotném zabezpečení pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci.

^{2b)} Např. § 14 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky.

^{2c)} Např. zákon č. 62/1983 Sb., o věrnostním přídavku horníků, vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí ČSR a ministerstva zemědělství a výživy ČSR č. 62/1970 Sb., o poskytování náborových příspěvků a jiných výhod doosídlen-

cům ve vymezeném území pohraničí, ve znění vyhlášky č. 69/1986 Sb.“.

4. Poznámka č. 4) pod čarou zní:

⁴⁾ § 187 až 206 zákoníku práce.“

5. Poznámka č. 4a) pod čarou zní:

^{4a)} Zákon č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích.“

6. § 3 odst. 2 zní:

„(2) Minimálním vyměřovacím základem u zaměstnance je minimální mzda pracovníků v pracovním poměru odměňovaných měsíční mzdou (dále jen „minimální mzda“),⁷⁾ s výjimkou zaměstnanců s těžkým tělesným, smyslovým nebo mentálním postižením, kterým se poskytují mimořádné výhody II. nebo III. stupně podle předpisů o sociálním zabezpečení,⁸⁾ kde je vyměřovacím základem vždy skutečně dosažený příjem. Je-li zaměstnancem osoba, za kterou je plátcem stát,⁹⁾ je u ní vyměřovacím základem částka přesahující 77 % minimální mzdy; ustanovení odstavce 6 zůstává nedotčeno. Není-li dále stanoveno jinak, je vyměřovacím základem za období, kdy bylo zaměstnanci poskytnuto pracovní volno bez náhrady příjmu,¹⁰⁾ nebo kdy měl neomluvenou nepřítomnost v práci, jeho průměrný výdělek pro pracovněprávní účely. Zaměstnanec, za kterého je plátcem pojistného stát,⁹⁾ v době, kdy mu bylo poskytnuto pracovní volno bez náhrady příjmu, pojistné neplatí. Pojistné se dále neplatí za období, kdy bylo poskytnuto zaměstnanci pracovní volno bez náhrady příjmu, pokud netrvalo déle než tři kalendářní dny v kalendářním měsíci, za který se pojistné platí. U zaměstnance, kterému zaměstnavatel poskytl pracovní volno bez náhrady příjmu a který vykonává veřejnou funkci nebo práci pro jiného zaměstnavatele, přechází povinnost odvádět pojistné (§ 5) na subjekt, pro který je veřejná funkce nebo zaměstnání vykonáváno. Za období, kdy bylo zaměstnanci poskytnuto pracovní volno pro důležité osobní překážky v práci¹¹⁾ s výjimkou mateřské dovolené, další mateřské dovolené a nepřítomnosti muže v práci po dobu, po kterou se mu poskytuje peněžitá pomoc podle právních předpisů o nemocenském pojištění, se pojistné neplatí. Pokud vyměřovací základ zaměstnance (odstavec 1) je nižší než minimální vyměřovací základ, je zaměstnanec povinen doplatit zdravotní pojišťovně prostřednictvím svého zaměstnavatele, popřípadě prostřednictvím jednoho ze svých zaměstnavatelů, kterého si zvolí, pojistné ve výši 13,5 % z rozdílu těchto základů; pokud je vyměřovací základ nižší z důvodů překážek na straně organizace,^{11a)} je rozdíl povinen doplatit zaměstnavatel.“

7. Poznámka č. 11a) pod čarou zní:

^{11a)} § 129 a 130 zákoníku práce.“

8. Poznámka č. 7) pod čarou zní:

⁻⁷⁾ § 2 odst. 1 písm. b) nařízení vlády ČSFR č. 53/1992 Sb., o minimální mzdě.“

9. V § 3 odst. 3 se vypouští slovo „nejméně“ a částka „45 %“ se nahrazuje částkou „35 %“ a částka „540 000 Kčs“ částkou „486 000 Kč“.

10. V § 3 odst. 3 poslední věta zní: „Jde-li o souběh činností podle § 13 a není-li samostatná výdělečná činnost hlavním zdrojem příjmu, je vyměřovacím základem skutečný příjem vypočtený podle první věty; maximální vyměřovací základ se nemění.“

11. Poznámky č. 12) až č. 14) pod čarou znějí:

⁻¹²⁾ § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

⁻¹³⁾ § 12 zákona ČNR č. 586/1992 Sb.

⁻¹⁴⁾ § 13 odst. 1 a 3 zákona ČNR č. 586/1992 Sb.“

12. § 3 odst. 4 zní:

„(4) Vyměřovacím základem u osoby, která má příjmy z kapitálového majetku, příjmy z pronájmu nebo ostatní příjmy podle zákona o daních z příjmů (dále jen „osoba s vlastními příjmy“)⁻¹⁵⁾ a která nemá příjmy z pracovního nebo obdobného poměru nebo z podnikání či jiné samostatné výdělečné činnosti, je 35 % těchto příjmů, s výjimkou příjmů, z nichž je daň vybírána zvláštní sazbou⁻¹⁶⁾ nebo jsou od daně z příjmů osvobozeny,⁻¹⁷⁾ snižené o výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení. Minimálním vyměřovacím základem se rozumí dvanáctinásobek minimální mzdy; maximální vyměřovací základ je 486 000 Kč. Má-li osoba, za kterou je plátcem pojistného stát,⁻⁹⁾ příjmy uvedené v první větě, je u ní vyměřovacím základem 35 % částky přesahující po odpočtu výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení příjmu, dvanáctinásobek 77 % minimální mzdy; ustanovení odstavce 6 zůstává nedotčeno.“

13. Poznámky č. 15) až č. 17) pod čarou znějí:

⁻¹⁵⁾ § 8, 9 a 10 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., ve znění zákona č. 157/1993 Sb.

⁻¹⁶⁾ § 36 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., ve znění zákona č. 157/1993 Sb.

⁻¹⁷⁾ § 4 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., ve znění zákona č. 157/1993 Sb.

14. V § 3 se doplňuje nový odstavec 7, který zní:

„(7) Mají-li osoby uvedené v odstavcích 2, 3 a 4 příjmy za kratší období, než je rozhodné období podle § 4, snižuje se měsíční vyměřovací základ na poměrnou část odpovídající počtu kalendářních dnů a roční vyměřovací základ na poměrnou část odpovídající počtu kalendářních měsíců, k nimž se tyto příjmy vztahují. U osob bez zdanitelných příjmů se snižuje vyměřovací základ na poměrnou část odpovídající počtu kalendářních dnů v rozhodném období. U osob, za

které je plátcem pojistného stát, se při odpočtu pojistného placeného státem postupuje obdobně.“

15. V § 4 odst. 1 se za slovo „měsíc,“ vkládají slova „za který se pojistné platí“.

16. V § 4 odst. 2 se slova „předcházející kalendářní rok“ nahrazují slovy „kalendářní rok, za který se pojistné platí“.

17. V § 4 odst. 3 se ve větě první slova „tři bezprostředně předcházejících kalendářních roků“ nahrazují slovy „posledních tří kalendářních roků včetně kalendářního roku, za který se pojistné platí“ a ve větě druhé se slova „za předcházející kalendářní rok“ nahrazují slovy „za kalendářní rok, za který se pojistné platí“.

18. V § 5 odst. 2 se vypouštějí věty čtvrtá a pátá.

19. V § 7 se vkládá nový odstavec 1, který zní:

„(1) Osoby samostatně výdělečně činné platí pojistné formou záloh na pojistné a doplatku pojistného, pokud se dále nestanoví jinak. Kde se v dalších ustanoveních hovoří o pojistném, rozumí se tím též zálohy na pojistné a doplatek pojistného.“

20. V § 7 se dosavadní text označuje jako odstavec 2 a na konci se připojují tyto věty: „Zálohy na pojistné se neplatí za kalendářní měsíce, v nichž po celý kalendářní měsíc byla osoba samostatně výdělečně činná uznána neschopnou práce, nebo jí byla nařízena karanténa podle předpisů o opatřeních proti přenosným nemocem. Zúčtování již zaplacené zálohy na pojistné se v případech uvedených v předchozí větě provede při následující platbě zálohy.“

21. V § 8 se dosavadní odstavec 3 označuje jako odstavec 4, současně se slovo „dnem“ nahrazuje slovy „do osmi dnů po“.

22. V § 8 se vkládá nový odstavec 3, který zní:

„(3) Na základě žádosti osoby samostatně výdělečně činné sniží na dobu nejdéle tří měsíců příslušná zdravotní pojišťovna poměrně vyšší zálohy na pojistné v případě, že příjem osoby samostatně výdělečně činné ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení⁻¹²⁾ připadající v průměru na jeden kalendářní měsíc v období aspoň tří kalendářních měsíců po sobě jdoucích v kalendářním roce, ve kterém se platí zálohy na pojistné, je nejméně o jednu třetinu nižší než takový příjem připadající v průměru na jeden kalendářní měsíc v předcházejícím roce. Jestliže v průběhu tří kalendářních měsíců následujících po snížení zálohy osoba samostatně výdělečně činná zjistí, že výše záloh již neodpovídá skutečně dosahovaným příjmům, je povinna si zálohu zvýšit.“

23. § 8 se doplňuje novým odstavcem 5, který zní:

„(5) Je-li úhrn záloh na pojistné zaplacených za

rozhodné období vyšší než pojistné stanovené podle § 2 odst. 1, jedná se o přeplatek pojistného (§ 14).“.

24. § 9 včetně nadpisu zní:

„§ 9

Odvod pojistného za osoby s vlastními příjmy

(1) Osoby s vlastními příjmy platí pojistné formou záloh na pojistné a doplatku pojistného, pokud se dále nestanoví jinak. Kde se v dalších ustanoveních hovoří o pojistném, rozumí se tím též zálohy na pojistné a doplatek pojistného.

(2) Osoba s vlastními příjmy hradí na účet příslušné zdravotní pojišťovny měsíční zálohy na pojistné vypočtené z minimálního vyměřovacího základu podle § 3 odst. 4, pokud si sama nestanoví zálohy vyšší, a to do 20. dne předcházejícího kalendářního měsíce. V měsíci, v němž této osobě vznikla povinnost platit pojistné,²⁴⁾ je záloha na pojistné splatná do osmi dnů ode dne, kdy tato povinnost vznikla. Do osmi dnů od vzniku této povinnosti je záloha na pojistné splatná i na následující kalendářní měsíc, jestliže poslední den splatnosti zálohy na kalendářní měsíc, v němž vznikla povinnost platit pojistné, připadá na 21. den anebo na následující dny tohoto měsíce.

(3) V dalším roce se měsíční zálohy vypočítají vždy z vyměřovacího základu za předcházející kalendářní rok.

(4) Na základě žádosti osoby s vlastními příjmy sníží na dobu nejdéle tří měsíců příslušná zdravotní pojišťovna poměrně výši zálohy na pojistné v případě, že příjem osoby s vlastními příjmy po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení¹⁵⁾ připadající v průměru na jeden kalendářní měsíc v období aspoň tří kalendářních měsíců po sobě jdoucích v kalendářním roce, ve kterém se platí zálohy na pojistné, je nejméně o jednu třetinu nižší než takový příjem připadající v průměru na jeden kalendářní měsíc v předcházejícím kalendářním roce. Jestliže v průběhu tří kalendářních měsíců následujících po snížení zálohy osoba s vlastními příjmy zjistí, že výše záloh již neodpovídá skutečně dosahovaným příjmům, je povinna si zálohu zvýšit.

(3) Doplatek rozdílu mezi zálohami a skutečnou výší pojistného vypočteného podle § 3 odst. 4 je splatný do osmi dnů po podání daňového přiznání za uplynulý kalendářní rok.

(6) Je-li úhrn záloh na pojistné zaplacených za rozhodné období vyšší než pojistné stanovené podle § 2 odst. 1, jedná se o přeplatek pojistného (§ 14).“.

25. V § 13 se na konci připojuje tato věta: „Je-li za osobu uvedenou v první větě plátcem pojistného i stát, upravuje se vyměřovací základ podle § 3 odst. 2 věty druhé nebo podle § 3 odst. 3 věty čtvrté pouze jednou.“.

26. V § 14 se v odstavci 2 vypouští poslední věta a připojuje se nový odstavec 3, který zní:

„(3) Polovina vráceného přeplatku na pojistném se v následujícím kalendářním měsíci zúčtuje s poukaznými finančními prostředky podle § 21 odst. 1.“.

27. § 18 zní:

„§ 18

(1) Nebylo-li pojistné nebo záloha na pojistné zaplacen ve stanovené lhůtě anebo bylo-li zaplacen v nižší částce, než ve které mělo být zaplacen, je plátcem pojistného povinen ode dne následujícího po dni splatnosti do dne platby včetně platit za každý den penále ve výši 0,3 % dlužné částky.

(2) Nebyl-li přeplatek na pojistném vrácen příslušnou zdravotní pojišťovnou ve stanovené lhůtě (§ 14 odst. 2), je příslušná zdravotní pojišťovna ode dne následujícího po dni splatnosti do dne platby včetně povinna platit za každý den penále ve výši 0,3 % dlužné částky.“.

28. § 22 odst. 5 včetně poznámek pod čarou č. 25a) a č. 25b) zní:

„(5) Územní finanční orgány^{25a)} jsou povinny sdělit příslušné zdravotní pojišťovně údaje o poměrech daňového poplatníka rozhodné pro správné určení výše pojistného, popřípadě výše záloh, a to do 30 dnů po obdržení žádosti příslušné zdravotní pojišťovny o sdělení těchto údajů, pokud je doloženo prohlášením daňového poplatníka o zproštění povinnosti mlčenlivosti.^{25b)}“

^{25a)} Zákon ČNR č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech.

^{25b)} § 24 odst. 4 zákona ČNR č. 337/1992 Sb.“.

29. § 24 odst. 2 zní:

„(2) Osoba samostatně výdělečně činná a osoba s vlastními příjmy jsou povinny předložit příslušné zdravotní pojišťovně nejpozději do osmi dnů po podání daňového přiznání za kalendářní rok přehled o úhrnu záloh na pojistné zaplacených za rozhodné období, příjmech ze samostatné výdělečné činnosti a výdajích nebo o příjmech z kapitálového majetku, z pronájmu nebo ostatních příjmech a výdajích vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, vyměřovacím základu stanoveném podle § 3 odst. 3 nebo 4, pojistném vypočteném z tohoto vyměřovacího základu a doklad o dni podání daňového přiznání. Nebylo-li daňové přiznání podáno ve lhůtě stanovené zvláštním předpisem,^{26a)} jsou osoba samostatně výdělečně činná a osoba s vlastními příjmy povinny předložit údaje uvedené v předchozí větě nejpozději do osmi dnů po uplynutí této lhůty.“.

30. Poznámka č. 26a) pod čarou zní:

^{26a)} § 40 odst. 3 a 4 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění zákona ČNR č. 35/1993 Sb.“.

31. Za § 26 se vkládá nový § 26a, který včetně nadpisu zní:

„§ 26a

Úhrada odvedeného pojistného

Pokud se podle zvláštního předpisu^{27a)} uhrazuje vyplacená náhrada mzdy, mzdového vyrovnání, doplatek ke mzdě nebo jiná obdobná plnění, uhrazuje se zaměstnavateli pojistné, které je povinen z těchto plnění platit (§ 5); to platí obdobně i pro úhradu nákladů na vytvoření veřejně prospěšné práce^{27b)} a pro výplatu odměn a mezd, které provádí zaměstnavatel z finančních prostředků odborové organizace,^{27c)} pokud se v kolektivní smlouvě nestanoví jinak.“

32. Poznámky č. 27a) až č. 27c) pod čarou znějí:

^{27a)} Např. § 125 odst. 7 zákoníku práce, § 8 odst. 2 zákona č. 1/1992 Sb., o mzdě, odměně za pracovní pohotovost a o průměrném výdělku, § 24a odst. 1 nařízení vlády ČSSR č. 223/1988 Sb., kterým se provádí zákoník práce, ve znění nařízení vlády ČSFR č. 13/1991 Sb., § 7 odst. 4 vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 19/1991 Sb., o pracovním uplatnění a hmotném zabezpečení pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci.

^{27b)} § 5 odst. 1 písm. d) vyhlášky ministerstva práce a sociálních věcí ČR č. 22/1991 Sb., kterou se stanoví podrobnosti zřizování společensky účelných pracovních míst a vytváření veřejně prospěšné práce.

^{27c)} § 2 odst. 3 a § 8 vyhlášky Ústřední rady odborů a federálního ministerstva financí č. 172/1973 Sb., u uvolňování pracovníků ze zaměstnání k výkonu funkce v Revolučním odborovém hnutí.“

33. V § 28a odst. 1 se slova „ve výši“ nahrazují slovy „vypočtenou z“ a v odstavci 2 se číslice „45 %“ nahrazuje číslicí „35 %“.

Čl. III

Zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění zákona České národní rady č. 210/1990 Sb., zákona České národní rady č. 425/1990 Sb., zákona České národní rady č. 548/1991 Sb., zákona České národní rady č. 550/1991 Sb., zákona České národní rady č. 590/1992 Sb. a zákona České národní rady č. 15/1993 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. V § 47 se na konci připojuje tato věta: „Přírodní léčivé zdroje a zdroje přírodních minerálních vod stolic jsou ve vlastnictví státu.“

2. Za § 81 se vkládá nový § 82, který zní:

„§ 82

Vláda zabezpečí nařízením plnění příslušných mezinárodních dohod¹⁾ týkajících se omamných látek a psychotropních látek.“

3. Poznámka č. 1) pod čarou zní:

¹⁾ Jednotná úmluva o omamných látkách ze dne 31. března 1961, vyhlášená ve vyhlášce č. 47/1965 Sb., o Jednotné úmluvě o omamných látkách. Úmluva o psychotropních látkách ze dne 21. února 1971, vyhlášená ve vyhlášce č. 62/1989 Sb., o Úmluvě o psychotropních látkách. Protokol o změnách Jednotné úmluvy o omamných látkách z roku 1961 a z článku 12 Úmluvy Organizace spojených národů proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami ze dne 20. prosince 1988, vyhlášené ve sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 462/1991 Sb., o sjednání Úmluvy Organizace spojených národů proti nedovolenému obchodu s omamnými látkami a psychotropními látkami.“

Čl. IV

V zákoně České národní rady č. 548/1991 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění zákona České národní rady č. 210/1990 Sb. a zákona České národní rady č. 425/1990 Sb., se v čl. II slova „Do 31. prosince 1992“ nahrazují slovy „Do 31. prosince 1993“ a slova „zřizovaná okresními úřady nebo obcemi“ se vypouštějí.

Čl. V

Zákon České národní rady č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, se mění a doplňuje takto:

1. V § 5 odst. 2 se na konci připojuje nové písmeno f), které zní:

„f) uzavřít smlouvu s orgánem příslušným k registraci, jestliže o to požádá z důvodu zajištění zdravotní péče v obvodu své působnosti, a na jejím základě se v únosné míře^{5a)} podílet na zajištění potřebných zdravotnických služeb, zejména pohotovostní služby včetně lékařské služby první pomoci, zdravotní péče při hromadných nehodách, otravách a přírodních katastrofách, nařízených šetření, prohlídek a opatření v souvislosti s protiepidemickými opatřeními, prohlídek a posuzování zdravotní způsobilosti osob (např. v odvodním řízení, na vyžádání státních orgánů apod.).“

2. Poznámka č. 5a) pod čarou zní:

^{5a)} § 16 nařízení vlády ČR č. 216/1992 Sb., kterým se vydává Zdravotní řád a provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 550/1991 Sb., o všeobecném zdravotním pojištění, ve znění nařízení vlády ČR č. 50/1993 Sb.“

3. § 13 odst. 3 zní:

„(3) Orgán příslušný k registraci může registraci zrušit, jestliže provozovatel porušuje podmínky nebo povinnosti vyplývající z rozhodnutí o registraci, z tohoto zákona, ze zákona o péči o zdraví lidu,³⁾ zákona o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky,^{12a)} popřípadě požaduje v rozporu s obecně závaznými právními předpisy finanční úhradu za zdravotní péči nebo za přijetí pacienta do péče.“

4. Poznámka č. 12a) pod čarou zní:

„^{12a)} § 26 zákona ČNR č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky.“.

5. V § 13 odst. 5 se slova „zřizovaných obcemi“ nahrazují slovy „podle odstavce 1 písm. b)“.

6. § 14 odst. 1 zní:

„(1) Orgán příslušný k registraci může provozovateli uložit pokutu za porušení povinnosti vyplývající z tohoto zákona, s výjimkou povinnosti podle § 13 odst. 2, ze zákona o péči o zdraví lidu,³⁾ ze zákona o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky^{12a)} a dále v případě, že provozovatel, požaduje v rozporu

s obecně závaznými právními předpisy finanční úhradu za zdravotní péči nebo za přijetí pacienta do péče.“.

Čl. VI

Předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů České republiky vyhlásil úplné znění zákona České národní rady č. 550/1991 Sb., o všeobecném zdravotním pojištění, a zákona České národní rady č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, jak vyplývá z pozdějších zákonů.

Čl. VII

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1993.

Uhde v. r.

Havel v. r.

Klaus v. r.

162

ZÁKON

ze dne 19. května 1993,

kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 246/1992 Sb.,
na ochranu zvířat proti týrání

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

1. V § 3 písm. a) zní:

„a) chovatelem každá právnická nebo fyzická osoba, která za účelem získávání trvalého zdroje peněžních příjmů chová zvíře nebo zvířata, přepravuje zvířata, obchoduje se zvířaty, provozuje jatky, provádí pokusy na zvířatech nebo provozuje zoologické zahrady,“.

2. V § 3 písm. h) a i) znějí:

„h) nebezpečným druhem zvířete takový druh, který vzhledem ke svým biologickým vlastnostem má zvláštní nároky, může ohrozit zdraví a život člověka, který se pak může dopustit týrání jedince tohoto druhu; nebezpečné druhy zvířat stanoví mi-

nisterstvo zemědělství České republiky (dále jen „ministerstvo“) vyhláškou,

i) utrpením stav zvířete, který je způsobován nepříroznými podněty vyvolávajícími strach, zranění, bolest, zdravotní poruchy nebo až smrt,“.

3. V § 3 se vkládají nová písmena l) a m), která znějí:

„l) porážkou usmrcení hospodářského zvířete za účelem využití jeho produktů,

m) utracením bezbolestné usmrcení zvířete,“.

Dosavadní písmena l) až s) se označují písmeny n) až u).

4. V § 4 písm. c) bod 1 včetně odkazu pod čarou zní:

„1. omezovat výživu zvířete včetně jeho napájení, nestanoví-li zvláštní předpis jinak,^{1a)}“.

^{1a)} Např. vyhláška č. 117/1987 Sb., o péči o zdraví zvířat, vyhláška č. 121/1987 Sb., o zabezpečování zdravotní nezávadnosti živočišných produktů.

5. V § 4 písm. g) zní:

„g) provádět chirurgické zákroky za účelem změny vzhledu zvířete, zejména kupírovat uši, ničit hlasivky nebo používat jiných prostředků k omezení hlasitých projevů zvířat anebo z jiných než zdravotních důvodů amputovat drápy a zuby, nejde-li o případy uvedené v § 7 odst. 3,“.

6. V § 4 písm. k) zní:

„k) chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení,“.

7. V § 4 písm. n) se slova „jeho poranění“ nahrazují slovem „utrpení“.

8. V § 4 se připojují nová písmena p) a r), která znějí:

„p) překrmovat zvířata, zejména drůbež, ve velkochovech násilným způsobem,

r) používat živá zvířata ke krmení těch druhů zvířat, u nichž z biologických důvodů není takový způsob výživy nutný.“.

9. § 5 zní:

„§ 5

(1) Nikdo nesmí bez důvodu usmrtit zvíře.

(2) Důvodem k usmrcení je:

- a) využití produktů hospodářského zvířete,
- b) slabost, nevyléčitelná nemoc, těžké poranění, genetická nebo vrozená vada, celkové vyčerpání nebo stáří zvířete, jsou-li pro další přežívání spojeny s trvalým utrpením,
- c) bezprostřední ohrožení člověka zvířetem,
- d) výkon práva myslivosti a rybářství podle zvláštních předpisů,^{2a)}
- e) nařízené ochranné a zdolávací opatření^{2b)} při výskytu nákazy^{2c)} nebo jiného hromadného onemocnění zvířat,^{2d)}

f) ukončení pokusu na pokusném zvířeti,

g) regulování populace hospodářských zvířat, pokusných zvířat, zvířat v zájmových chovech, zvířat v lidské péči a volně žijících zvířat,^{2e)}

h) opatření v boji proti škůdcům.^{2f)}

(3) Porážení hospodářských zvířat vykrvením může být prováděno pouze po jejich omráčení zaručujícím ztrátu citlivosti a vnímání po celou dobu vykrvování. Jatečné zpracování zvířete před jeho vykrvením je zakázáno. Porážet velká hospodářská zvířata může jen osoba k tomu odborně způsobilá. Podrobnosti stanoví ministerstvo vyhláškou.

(4) Výjimky z ustanovení odstavce 3 může povolit ministerstvo pro potřeby církví a náboženských společností, jejichž předpisy stanoví jiný způsob porážky zvířat. Porážku musí provádět osoba odborně způsobilá, která je povinna dbát o minimální utrpení poráženého zvířete.

(5) Utracení smí provádět jen veterinární lékař nebo odborně způsobilá osoba podle § 17 tohoto zákona.

(6) Osoby provádějící usmrcení zvířete jsou povinny přesvědčit se, že zvíře je podle prokazatelných příznaků mrtvé.

(7) Nestanoví-li tento zákon jinak, zakazují se následující metody usmrcování zvířat:

- a) utopení a jiné metody udušení včetně použití farmak typu myorelaxantů,
- b) použití takových jedů a drog, jejichž dávkování neuvede zvíře do hlubokého celkového znečítlivění a bezpečně nezpůsobí následnou smrt,
- e) ubití, ubodání nebo jiné metody, které zvířeti způsobí nepřiměřenou bolest nebo utrpení,
- d) použití elektrického proudu, pokud nenastane okamžitá ztráta vědomí.“.

10. V § 7 odst. 3 písm. b) se na konci připojují slova „pokud se neprovádí kauterizací, případně chirurgickou extirpací,“.

11. V § 7 odst. 3 písm. e) se za slovo „zobáků“ vkládají slova „a hřebenů“.

^{2a)} Zákon č. 23/1962 Sb., o myslivosti, ve znění zákona ČNR č. 146/1971 Sb., zákona ČNR č. 96/1977 Sb., zákona ČNR č. 143/1991 Sb. a zákona ČNR č. 270/1992 Sb. (úplné znění č. 512/1992 Sb.).

Vyhláška č. 20/1988 Sb., kterou se provádí zákon o myslivosti.

Zákon č. 102/1963 Sb., o rybářství.

Vyhláška č. 103/1963 Sb., kterou se provádí zákon o rybářství.

^{2b)} § 23 zákona č. 87/1987 Sb.

^{2c)} § 31 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 117/1987 Sb.

^{2d)} § 30 odst. 3 vyhlášky č. 117/1987 Sb.

^{2e)} Zákon ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

^{2f)} Vyhláška č. 62/1964 Sb., kterou se vydávají prováděcí předpisy k zákonu o rozvoji rostlinné výroby.

12. V § 8 se za slova „činnost se zvířaty“ vkládají slova „přepravují se zvířata, jsou“.

13. § 11 zní:

„§ 11

(1) Chovatel je povinen zabezpečit nejméně jedenkrát denně pečlivou prohlídku technologických zařízení a odstranit v nejkratší možné době každou zjištěnou závadu tak, aby nebylo ohroženo zdraví a život zvířat.

(2) Chovatel je povinen mít pohotově k dispozici nástroje a pomůcky k okamžitému poskytnutí první pomoci, pomoci při porodu či náhlém onemocnění a vlastní vyprošťovací nářadí odpovídající druhu chovaných zvířat a používané technologii, zařízení k nakládce a vykládce zvířat, jakož i nástroje k okamžitému omráčení a vykrvení zvířete nacházejícího se v nevyčísitelných bolestech či nevyčísitelném stavu.“

14. § 12 se vypouští.

15. V § 13 odst. 1 se na konci připojují slova „a učinit opatření proti úniku zvířat“.

16. V § 13 se připojují nové odstavce 4 a 5, které znějí:

„(4) Žádost o povolení chovu musí obsahovat

- a) jméno a příjmení odpovědné osoby a její kvalifikaci,
- b) druh a počet chovaných jedinců,
- c) stručný popis chovu a jeho vybavení.

(5) Příslušná okresní nebo městská veterinární správa neudělí povolení podle odstavce 3, nejsou-li dodrženy podmínky podle odstavce 1. Příslušná okresní nebo městská veterinární správa může rozhodnutím povolení změnit nebo odejmout, jestliže se změnila nebo zanikly podmínky, za jakých bylo uděleno. Povolení k chovu nebezpečných druhů zvířat se vydává na tři roky a může být na písemnou žádost prodlouženo. Příslušná okresní nebo městská veterinární správa, která povolení vydala, je povinna alespoň jednou za rok provádět dozor nad dodržováním podmínek chovu. Záznamy o provedené kontrole uchová po dobu pěti let.“

17. Za § 13 se vkládá nový § 13a, který včetně nadpisu zní:

„§ 13a

**Zvláštní podmínky pro obchod se zvířaty
určenými pro zájmové chovy**

(1) Právnická nebo fyzická osoba, která na základě živnostenského oprávnění

- a) chová zvířata určená pro zájmové chovy pro účely obchodu s nimi nebo s těmito zvířaty obchoduje,
- b) provozuje jezdecký nebo jízdní podnik,

je povinna do jednoho měsíce od zahájení podnikání oznámit výkon živnosti příslušné okresní nebo městské veterinární správě.

(2) Zjistí-li příslušná okresní nebo městská veterinární správa závažné nebo opětovné porušení povinností právnické nebo fyzické osoby uvedené v odstavci 1 stanovených tímto zákonem, může podat návrh příslušnému živnostenskému úřadu, aby podle § 58 odst. 2 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), živnostenské oprávnění zrušil nebo provozování pozastavil.

(3) Právnická nebo fyzická osoba, která obchoduje se zvířaty pro zájmové chovy, je povinna vést evidenci o nakoupených a prodaných zvířatech včetně dokladů o původu zvířete a uchovávat ji po dobu tří let.“

18. § 14 odst. 1 zní:

„(1) Je zakázáno lovit zvířata

- a) pomocí želez, ok, tluček a sítí,
- b) pomocí jedovatých návnad a jedů v jakýchkoliv formách včetně plynování,
- c) do jestřábích košů a pomocí lepu,
- d) pomocí výbušnin,
- e) pomocí luků a samostřílů,
- f) pomocí elektrického proudu, nejde-li o výkon práva upravený zvláštními předpisy.^{3a)}“

19. V § 15 odst. 4 se na konci připojuje věta „Toulavá a zaběhlá domácí zvířata nesmějí být k pokusům používána.“

20. V § 19 odst. 1 se slova „Československá akademie věd“ nahrazují slovy „Akademie věd České republiky“.

21. § 21 odst. 2 zní:

„(2) Ústřední komisi zřizuje, jejího předsedu a členy jmenuje a odvolává ministr zemědělství po dohodě s ministrem životního prostředí z odborníků navržených příslušnými státními orgány, Společností pro vědu o laboratorních zvířatech a občanskými sdruženími, které se podílejí na plnění úkolů ochrany zvířat.“

22. V § 21 odst. 3 písm. f) se na konci připojují slova „a kontroluje vydávání povolení podle § 23 odst. 1 písm. a) tohoto zákona“.

23. V § 21 odst. 3 se připojuje nové písmeno g), které zní:

^{3a)} Zákon č. 102/1963 Sb.
Vyhláška č. 103/1963 Sb.

„g) schvaluje řády pro chov a zkoušky zvířat.“.

24. § 26 zní:

„§ 26

Pověřen výkonem dozoru může být pouze odborný pracovník, který dosáhl věku 18 let, získal osvědčení o způsobilosti po úspěšném složení zkoušek podle zkušebního řádu a prokázal v rámci zkoušky znalost právních předpisů vztahujících se k činnosti jím vykonávané. Zkušební řády schvaluje na návrh ústřední komise ministerstvo a zkoušky provádí ústřední komise.“.

25. V § 28 odst. 1 se připojuje nové písmeno d), které zní:

„d) trpí týráním zvířat nezletilými nebo nesvéprávnými osobami, za které odpovídá.“.

26. V § 28 odst. 2 se částka „5 000 Kčs“ nahrazuje částkou „10 000 Kč“ a částka „10 000 Kčs“ nahrazuje částkou „15 000 Kč“.

27. Za § 28 se vkládá nový § 28a, který včetně nadpisu zní:

„§ 28a

Zvláštní opatření

(1) Na návrh okresní nebo městské veterinární správy může obec správním rozhodnutím nařídit odebrání týraného zvířete, vyžaduje-li to jeho zdravotní stav. Odvolání proti rozhodnutí o odebrání zvířete nemá odkladný účinek.

(2) Náklady spojené s odebráním zvířete a následnou péčí o něj hradí osoba, již bylo zvíře odebráno.

(3) Náklady na léčení zvířete, které bylo týráno a poškozeno tak na jeho zdraví, ponese osoba, jež tento stav způsobila, i když přesahuje hodnotu zvířete.

(4) O nákladech podle odstavců 2 a 3 rozhoduje obec ve správním řízení.“.

28. § 29 zní:

„§ 29

Ministerstvo na návrh Ústřední komise upraví vyhláškou bližší podmínky chovu a využití pokusných zvířat, jejichž označování a způsob vedení jejich evidence, složení a činnosti odborných komisí (podle § 18 odst. 3) a rozsah odborných znalostí nezbytných pro osvědčení způsobilosti pracovníka včetně způsobu provádění zkoušek a vydávání osvědčení.“.

Čl. II

Zrušuje se vyhláška ministerstva zemědělství č. 119/1993 Sb., kterou se stanoví důvody usmrcení zvířete.

Čl. III

Předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů České republiky vyhlásil úplné znění zákona na ochranu zvířat proti týrání, jak vyplývá z pozdějších předpisů.

Čl. IV

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1993.

Uhde v. r.

Havel v. r.

Klaus v. r.

163

ZÁKON

ze dne 20. května 1993,

kterým se mění a doplňují zákon České národní rady č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákona České národní rady č. 26/1993 Sb. a zákona č. 67/1993 Sb., a zákon České národní rady č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění zákona č. 67/1993 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon České národní rady č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákona České národní rady č. 26/1993 Sb. a zákona č. 67/1993 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. V § 17 se za odstavec 1 vkládá nový odstavec 2, který zní:

„(2) Policista je oprávněn po předchozí marné výzvě k vydání zbraně odebrat zbraň osobě na místě veřejně přístupném, je-li to nezbytné v zájmu ochrany veřejného pořádku, života a zdraví osob nebo bezpečnosti majetku a hrozí-li, že zbraně může být užito k násilí nebo pohrůžce násilím. Osobě, která zbraň vydala nebo již byla zbraň odebrána, vystaví policista potvrzení o jejím převzetí.“

Dosavadní odstavec 2 se označuje jako odstavec 3 a slova „odstavce 1“ v něm uvedená se nahrazují slovy „odstavců 1 a 2“. Dosavadní odstavec 3 se označuje jako odstavec 4.

2. § 17 se doplňuje odstavcem 5, který zní:

„(5) Jestliže pominuly důvody pro odebrání zbraně podle odstavce 2 a nebrání-li tomu jiné zákonné důvody, vrátí se zbraň tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odebrána, pokud se tato osoba o vrácení zbraně přihlásí u útvaru policie uvedeného v potvrzení o převzetí zbraně.“

3. V § 20 se na konci připojuje tato věta: „K vyznačení nebo ohraničení určeného místa může být použito technických prostředků.“

4. V § 26 odst. 2 písm. d) se na konci nahrazuje tečka středníkem a doplňuje se písmeno e), které zní:

„c) byla předvedena podle § 13 odst. 5 a nelze-li jinak zajistit provedení úkonů uvedených v § 13 odst. 7.“

Čl. II

Zákon České národní rady č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění zákona č. 67/1993 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. V § 14 se za odstavec 1 vkládá nový odstavec 2, který zní:

„(2) Strážník je oprávněn po předchozí marné výzvě k vydání zbraně odebrat zbraň osobě na místě veřejně přístupném, je-li to nezbytné v zájmu ochrany veřejného pořádku, života a zdraví osob nebo bezpečnosti majetku a hrozí-li, že zbraně může být užito k násilí nebo pohrůžce násilím. Osobě, která zbraň vydala nebo již byla zbraň odebrána, vystaví strážník potvrzení o jejím převzetí. Odebranou střelnou zbraň předá strážník příslušnému útvaru policie, který uvede v potvrzení podle předchozí věty.“

Dosavadní odstavec 2 se označuje jako odstavec 3 a slova „podle odstavce 1“ v něm uvedená se nahrazují slovy „podle odstavců 1 a 2“. Dosavadní odstavec 3 se označuje jako odstavec 4.

2. § 14 se doplňuje odstavcem 5, který zní:

„(5) Jestliže pominuly důvody pro odebrání zbraně podle odstavce 2 a nebrání-li tomu jiné zákonné důvody, vrátí se zbraň tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odebrána, pokud se tato osoba o vrácení zbraně přihlásí u úřadovny obecní policie, a jde-li o střelnou zbraň, u útvaru policie, uvedených v potvrzení o převzetí zbraně.“

3. V § 15 odst. 1 se na konci připojuje tato věta: „K vyznačení nebo ohraničení určeného místa může být použito technických prostředků.“

Čl. III

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1993.

Uhde v. r.

Havel v. r.

Klaus v. r.

164

ZÁKON

ze dne 20. května 1993,

kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon České národní rady č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, se mění a doplňuje takto:

1. V § 8 odst. 7 se vypouštějí slova „a výši autorizačního poplatku“ a připojují se tyto věty: „Autorizační poplatek za zkoušku odborné způsobilosti v jednom

i více oborech se stanoví jednotně, bez ohledu na obor a specializaci, ve výši 500 Kč. Poplatek se uhradí v den zkoušky.“.

2. V § 34 se slova „pouze do jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona“ nahrazují slovy „pouze do 31. prosince 1994“.

Čl. II

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1993.

Uhde v. r.

Havel v. r.

Klaus v. r.

165

ZÁKON

ze dne 21. května 1993,

kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění zákona č. 84/1993 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění zákona č. 84/1993 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. V § 7 odst. 1 větě druhé se na konci připojují slova „za předpokladu, že žijí ve společné domácnosti“.

2. V § 7 odst. 3 a 4 znějí:

„(3) Při posuzování sociální potřebnosti občanů uvedených v odstavcích 1 a 2 se nezkoumá, zda si mohou zvýšit příjem vlastním přičiněním nebo zda mají vůči nim manžel (manželka) nebo děti vyživovací povinnost.

(4) Občanu uvedenému v odstavcích 1 a 2 se poskytuje měsíčně peněžitý příspěvek ve výši rozdílu mezi jeho příjmem a částkou důchodu, který je jako jediný zdroj příjmu poskytován jednotlivci,⁷⁾ zvýšeného o státní vyrovnávací příspěvek⁸⁾ ve výši náležející poživateli důchodu, jestliže pečuje o jednu osobu; pečuje-li o dvě nebo více osob, poskytuje se měsíčně peněžitý příspěvek ve výši rozdílu mezi jeho příjmem a částkou důchodu, který je jako jediný zdroj příjmu poskytován manželské dvojici,⁷⁾ zvýšeného o státní vyrovnávací příspěvek⁸⁾ ve výši náležející poživateli důchodu.“.

Čl. II

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Uhde v. r.

Havel v. r.

Klaus v. r.

166

ZÁKON

ze dne 20. května 1993

o Nejvyšším kontrolním úřadu

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ ÚVODNÍ USTANOVENÍ

§ 1

(1) Tento zákon upravuje postavení, působnost, organizační strukturu a činnost Nejvyššího kontrolního úřadu (dále jen „Úřad“).

(2) Zákon dále stanoví práva a povinnosti prezidenta Nejvyššího kontrolního úřadu (dále jen „prezident Úřadu“), viceprezidenta Nejvyššího kontrolního úřadu (dále jen „viceprezident Úřadu“), členů Nejvyššího kontrolního úřadu (dále jen „člen Úřadu“), Kolegia Nejvyššího kontrolního úřadu (dále jen „Kolegium Úřadu“), senátů Nejvyššího kontrolního úřadu (dále jen „senát Úřadu“), Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu (dále jen „Kárná komora Úřadu“) a pracovníků Úřadu.

ČÁST DRUHÁ POSTAVENÍ A PŮSOBNOST ÚŘADU

§ 2

(1) Úřad je nezávislý kontrolní orgán České republiky.

(2) Sídlem Úřadu je Praha.

(3) Úřad může užívat znaku České republiky.

§ 3

(1) Úřad vykonává kontrolu

- a) hospodaření se státním majetkem a finančními prostředky vybíranými na základě zákona ve prospěch právnických osob s výjimkou prostředků vybíraných obcemi v jejich samostatné působnosti,
- b) státního závěrečného účtu České republiky,
- c) plnění státního rozpočtu České republiky,

d) hospodaření s prostředky, poskytnutými České republice ze zahraničí, a s prostředky, za něž převzal stát záruky,

e) vydávání a umořování státních cenných papírů,

f) zadávání státních zakázek.

(2) Kontrolu v rozsahu podle odstavce 1 vykonává Úřad u ministerstev, jiných správních úřadů a státních orgánů a u fyzických a právnických osob, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.¹⁾

(3) Česká národní banka kontrole Úřadu nepodléhá.

§ 4

(1) Při kontrole Úřad prověřuje, zda kontrolované činnosti jsou v souladu s právními předpisy, přezkumává jejich věcnou a formální správnost a posuzuje, zda jsou účelné a hospodárné.

(2) Zjišťované skutečnosti podléhají kontrole Úřadu bez ohledu na druh a stupeň utajení.

(3) Výsledkem kontrolní činnosti Úřadu jsou kontrolní závěry. Kontrolním závěrem se rozumí písemná zpráva obsahující shrnutí a vyhodnocení skutečností zjištěných při kontrole podle tohoto zákona.

§ 5

(1) Úřad zpracovává a předkládá Poslanecké sněmovně stanovisko ke zprávě o průběžném plnění státního rozpočtu a ke státnímu závěrečnému účtu České republiky, včetně kontrolních závěrů, které byly podkladem pro toto stanovisko.

(2) Stanoviska uvedená v odstavci 1 předkládá Úřad Poslanecké sněmovně ve lhůtě, která je polovinou lhůty určené k jejich projednání.

§ 6

Úřad na vyžádání Poslanecké sněmovny nebo Senátu a jejich orgánů zpracuje v dohodnutém termínu stanovisko k návrhům právních předpisů, týkajících se rozpočtového hospodaření, účetnictví, státní statistiky a výkonu kontrolní, dozorové a inspekční činnosti.

¹⁾ Zákon ČNR č. 527/1992 Sb., o Bezpečnostní informační službě České republiky.

ČÁST TŘETÍ ORGANIZACE ÚŘADU

§ 7

Orgány Úřadu

(1) Orgány Úřadu jsou prezident Úřadu, viceprezident Úřadu, Kolegium Úřadu, senáty Úřadu a Kárná komora Úřadu.

(2) Vnitřní pořádek orgánů Úřadu upravuje organizační řád Úřadu, jednací řád Kolegia Úřadu, jednací řád senátů Úřadu a kárný řád.

Prezident Úřadu a viceprezident Úřadu

§ 8

(1) Prezident Úřadu řídí Úřad a jedná jeho jménem navenek; předsedá Kolegiu Úřadu a Kárné komoře Úřadu.

(2) Prezident Úřadu předkládá Kolegiu Úřadu

- a) návrh plánu kontrolní činnosti a jeho změn,
- b) návrh rozpočtu a závěrečného účtu rozpočtové kapitoly Úřadu,
- c) všechny kontrolní závěry, z nichž vychází stanovisko ke státnímu závěrečnému účtu,
- d) návrh výroční zprávy o činnosti Úřadu za uplynulý rozpočtový rok (dále jen „výroční zpráva“),
- e) návrh organizačního a pracovního řádu Úřadu, včetně jeho změn a doplňků,
- f) návrh jednacího řádu Kolegia Úřadu a senátů Úřadu, včetně jeho změn a doplňků,
- g) návrh kárného řádu,
- h) podněty Poslanecké sněmovny, Senátu, jejich orgánů a vlády.

(3) Prezident Úřadu po projednání Kolegiem Úřadu schvaluje organizační a pracovní řád Úřadu.

(4) Prezident Úřadu se může účastnit schůzí Poslanecké sněmovny, Senátu a jejich orgánů, pokud jsou projednávány návrhy a stanoviska, která Úřad předložil. Požádá-li o slovo, bude mu uděleno.

(5) Vyžádá-li si Poslanecká sněmovna, Senát nebo jejich orgány přítomnost prezidenta Úřadu na jednání, je povinen se zúčastnit.

(6) Nevykonává-li prezident Úřadu ani viceprezident Úřadu po přechodnou dobu svoji funkci, vykonává funkci prezidenta Úřadu vždy nejstarší člen Úřadu.

§ 9

(1) Viceprezident Úřadu zastupuje v plném rozsahu prezidenta Úřadu za jeho nepřítomnosti.

(2) Viceprezident Úřadu zastupuje prezidenta Úřadu na základě jeho pověření v konkrétních případech.

(3) Viceprezident Úřadu vykonává některé pravomoci prezidenta Úřadu, pokud tak stanoví organizační řád Úřadu.

§ 10

(1) Prezidentem Úřadu nebo viceprezidentem Úřadu může být jmenován občan České republiky, který

- a) je způsobilý k právním úkonům,
- b) je bezúhonný, splňuje podmínky stanovené zvláštním zákonem,²⁾ a jeho zkušenosti a morální vlastnosti dávají záruku, že bude svoji funkci řádně zastávat,
- c) má ukončené vysokoškolské vzdělání,
- d) dosáhl věku 35 let.

(2) Funkční období prezidenta Úřadu a viceprezidenta Úřadu je devět let.

(3) Prezident Úřadu a viceprezident Úřadu skládají slib do rukou prezidenta republiky.

(4) Slib prezidenta Úřadu a viceprezidenta Úřadu zní: „Slibuji věrnost České republice. Slibuji, že budu zachovávat její Ústavu a zákony. Slibuji na svou čest, že budu svoji funkci vykonávat nezávisle a nestranně a nezneužiji svého postavení.“

(5) Složením slibu se prezident Úřadu a viceprezident Úřadu ujímají funkce.

(6) S funkcí prezidenta Úřadu a viceprezidenta Úřadu je neslučitelná funkce poslance nebo senátora, soudce, prokurátora, jakákoliv funkce ve veřejné správě, funkce člena orgánů územní samosprávy a funkce v politických stranách a hnutích.

(7) Prezident Úřadu a viceprezident Úřadu nesmí zastávat jinou placenou funkci ani vykonávat výdělečnou činnost s výjimkou činnosti vědecké, pedagogické, literární, publicistické a umělecké, pokud tato činnost nenarušuje důstojnost nebo neohrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost Úřadu.

(8) Výkon funkce prezidenta Úřadu a viceprezidenta Úřadu končí

¹⁾ Zákon č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky, ve znění pozdějších předpisů.

- a) uplynutím funkčního období,
- b) odvoláním prezidentem republiky na návrh Poslanecké sněmovny,
- c) doručením rezignace prezidentu republiky,
- d) právní mocí rozsudku, jímž je zbaven nebo omezen způsobilosti k právním úkonům,
- e) právní mocí rozsudku, jímž byl odsouzen pro trestný čin.

(9) Poslanecká sněmovna může navrhnout prezidentu republiky odvolání prezidenta Úřadu nebo viceprezidenta Úřadu jen

- a) nevykonává-li funkci po dobu delší než šest měsíců,
- b) na základě pravomocného rozhodnutí Kárné komory Úřadu, ve kterém byl vysloven návrh na odvolání z funkce.

Členové Úřadu

§ 11

(1) Člen Úřadu vykonává kontrolu, řídí kontrolní činnost a vypracovává kontrolní závěry podle plánu kontrolní činnosti, účastní se činnosti senátů Úřadu a Kolegia Úřadu.

(2) Člen Úřadu, který vypracovává kontrolní závěr, rozhoduje o námitce podjatosti, pokud ji vznesla kontrolovaná osoba proti kontrolorovi.

§ 12

(1) Poslanecká sněmovna volí 15 členů Úřadu na návrh prezidenta Úřadu.

(2) Uvolní-li se místo člena Úřadu, předloží prezident Úřadu návrh na nového člena Úřadu Poslanecké sněmovně do 40 dnů ode dne uvolnění místa.

(3) Členem Úřadu může být zvolen občan České republiky, který

- a) je způsobilý k právním úkonům,
- b) je bezúhonný, splňuje podmínky stanovené zvláštním zákonem,²⁾ a jeho zkušenosti a morální vlastnosti dávají záruku, že bude svoji funkci řádně zastávat,
- c) má ukončené vysokoškolské vzdělání,
- d) dosáhl věku 30 let.

(4) Člen Úřadu skládá slib do rukou předsedy Poslanecké sněmovny.

(5) Slib člena Úřadu zní: „Slibuji věrnost České republice. Slibuji, že budu zachovávat její Ústavu a zákony. Slibuji na svou čest, že budu svoji funkci vykonávat nezávisle a nestranně a nezneužiji svého postavení.“

(6) Složením slibu se člen Úřadu ujímá funkce.

(7) S funkcí člena Úřadu je neslučitelná funkce poslance nebo senátora, soudce, prokurátora, jakákoliv

funkce ve veřejné správě, funkce člena orgánů územní samosprávy a funkce v politických stranách a hnutích.

(8) Člen Úřadu nesmí zastávat jinou placenou funkci ani vykonávat výdělečnou činnost s výjimkou činnosti vědecké, pedagogické, literární, publicistické a umělecké, pokud tato činnost nenarušuje důstojnost nebo neohrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost Úřadu.

(9) Výkon funkce člena Úřadu končí

- a) doručením rezignace Poslanecké sněmovně,
- b) dosažením věku 65 let,
- c) odvoláním Poslaneckou sněmovnou na základě pravomocného rozhodnutí Kárné komory Úřadu, ve kterém bylo navrženo odvolání z funkce,
- d) právní mocí rozsudku, jímž je zbaven nebo omezen způsobilosti k právním úkonům,
- e) právní mocí rozsudku, jímž byl odsouzen pro úmyslný trestný čin.

§ 13

Kolegium Úřadu

(1) Kolegium Úřadu tvoří prezident Úřadu, viceprezident Úřadu a členové Úřadu.

(2) Kolegium Úřadu rozhoduje hlasováním; závěr hlasování je přijat, pokud pro něj hlasovala nadpoloviční většina přítomných členů Kolegia Úřadu. Při rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedajícího. Kolegium Úřadu je usnášeníschopné při účasti nadpoloviční většiny svých členů. Jednání Kolegia Úřadu se řídí jedním řádem, který zejména obsahuje formu rozhodování, způsob hlasování a způsob zveřejnění opačného názoru.

(3) Kolegium Úřadu schvaluje

- a) plán kontrolní činnosti,
- b) návrh rozpočtu Úřadu předkládaný Poslanecké sněmovně a závěrečný účet rozpočtové kapitoly Úřadu,
- c) všechny kontrolní závěry, z nichž vychází stanovisko ke státnímu závěrečnému účtu,
- d) výroční zprávu,
- e) kontrolní závěry, které si stanoví při schvalování plánu kontrolní činnosti nebo které mu přikáže prezident Úřadu,
- f) jednacích řádů Kolegia Úřadu a senátů Úřadu,
- g) kárný řád.

(4) Kolegium Úřadu rozhoduje

- a) o odvolání proti rozhodnutí o námitce proti kontrolnímu protokolu,
- b) o námitce podjatosti, pokud ji vznesla kontrolovaná osoba proti členu Úřadu; takový člen Úřadu je z hlasování o námitce podjatosti vyloučen.

(5) Kolegium Úřadu projednává návrh organizačního a pracovního řádu Úřadu, předkládaný prezidentem Úřadu a doporučuje mu jeho schválení.

§ 14

Senáty Úřadu

(1) Senáty Úřadu jsou kolektivní orgány Úřadu složené ze tří a více členů Úřadu. Rozhodují hlasováním za účasti všech svých členů; rozhodnutí je přijato, vyjádří-li s ním souhlas nadpoloviční počet členů senátu Úřadu. Jednání senátů Úřadu se řídí jednacím řádem, který zejména obsahuje formu rozhodování, způsob hlasování a způsob zveřejnění opačného názoru.

(2) Senáty Úřadu zřizuje Kolegium Úřadu při schvalování plánu kontrolní činnosti. Senátu Úřadu předsedá člen Úřadu určený Kolegiem Úřadu.

(3) Senát Úřadu schvaluje kontrolní závěry, pro které byl zřízen.

(4) Senát Úřadu rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí o námitkách ke kontrolním protokolům, které jsou podkladem pro kontrolní závěry v jeho působnosti.

§ 15

Kontroloři

Kontroloři provádějí kontrolní činnost. Pokud tento zákon nestanoví jinak, vztahují se na kontrolory ustanovení zákoníku práce.

ČÁST ČTVRTÁ ČINNOST ÚŘADU

§ 16

Mezinárodní spolupráce

(1) Úřad spolupracuje s vrcholnými orgány kontroly v zahraničí a může s nimi uzavírat ujednání o kontrolní činnosti. Úřad může vysílat členy Úřadu a kontrolory do mezinárodních nebo nadnárodních kontrolních orgánů.

(2) Úřad může být členem mezinárodních organizací sdružujících kontrolní instituce.

§ 17

Plán kontrolní činnosti

(1) Plán kontrolní činnosti je věcné a časové vymezení kontrolních akcí v následujícím rozpočtovém roce.

(2) Při zpracování návrhu plánu kontrolní činnosti se vychází z podnětů prezidenta Úřadu, viceprezidenta Úřadu a z podnětů členů Úřadu. Podněty vycházejí z vlastní kontrolní činnosti, od Poslanecké sněmovny, Senátu, jejich orgánů a vlády.

(3) Plán kontrolní činnosti u každé kontrolní akce obsahuje zejména

- a) předmět a cíle kontroly a označení kontrolovaného orgánu, právnické nebo fyzické osoby (dále jen „kontrolovaná osoba“),
- b) časový plán,
- c) člena Úřadu, který vypracovává kontrolní závěr, nebo orgán Úřadu, který schvaluje kontrolní závěr,
- d) složení senátu Úřadu, byl-li zřízen.

(4) Schválený plán kontrolní činnosti předkládá k informaci prezident Úřadu Poslanecké sněmovně, Senátu a vládě a zveřejňuje jej ve Věstníku Nejvyššího kontrolního úřadu (dále jen „Věstník Úřadu“).

(5) O provedení změn v plánu kontrolní činnosti rozhoduje Kolegium Úřadu. Schválenou změnu je nutno předložit k informaci a zveřejnit podle odstavce 4.

§ 18

Výroční zpráva

(1) Výroční zprávu předkládá prezident Úřadu Kolegiu Úřadu ke schválení.

(2) Výroční zpráva obsahuje zejména

- a) zhodnocení plánu kontrolní činnosti,
- b) finanční zhodnocení přínosu kontrolní činnosti,
- c) zhodnocení ostatní činnosti.

(3) Výroční zprávu předkládá prezident Úřadu pro informaci Poslanecké sněmovně, Senátu a vládě do dvou měsíců po skončení rozpočtového roku a zveřejňuje ji ve Věstníku Úřadu.

Kontrolní řád

§ 19

(1) Kontrolním řádem se řídí postup při výkonu kontroly a vztahy mezi Úřadem, orgány Úřadu, členy Úřadu a kontrolory pověřenými kontrolní akcí na straně jedné a kontrolovanými osobami na straně druhé.

(2) Kontrolní činnost vykonávají členové Úřadu a kontroloři (dále jen „kontrolující“) na základě písemného pověření prezidenta Úřadu, nebo jím pověřeného člena Úřadu.

(3) V pověření se uvádí objekt a věcné vymezení kontroly, jména, příjmení a titul kontrolujících a jejich postavení v Úřadu, jméno a příjmení vedoucího skupiny kontrolujících a označení orgánu nebo osob, k nimž je možno se odvolat proti rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu.

§ 20

(1) Kontrolu nesmějí provádět ti kontrolující, u nichž se zřetelem na jejich vztah ke kontrolovaným

osobám nebo k předmětu kontroly jsou důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti.

(2) Kontrolující je povinen bezprostředně po tom, co se dozví o skutečnostech nasvědčujících jeho podjatosti, oznámit to příslušnému členu Úřadu, jde-li o kontrolora, nebo prezidentovi Úřadu, jde-li o člena Úřadu.

(3) Kontrolované osoby oznámí Úřadu skutečnosti nasvědčující podjatosti kontrolujícího, jakmile se o těchto skutečnostech dozví.

(4) O námitce podjatosti kontrolujícího se rozhodne bez zbytečného odkladu.

(5) Do rozhodnutí o námitce podjatosti činí kontrolující pouze úkony, které nesnesou odkladu.

(6) Proti rozhodnutí o námitce podjatosti je odvolání nepřípustné.

§ 21

Kontrolující jsou při provádění kontroly oprávněni

- a) vstupovat do objektů, zařízení a provozů, na pozemky a do jiných prostor kontrolovaných osob, pokud souvisí s předmětem kontroly; nedotknutelnost obydlí je zaručena,³⁾
- b) požadovat na kontrolovaných osobách, aby ve stanovených lhůtách předložily originální doklady a další písemnosti, záznamy dat na paměťových médiích prostředků výpočetní techniky, jejich výpisy a zdrojové kódy programů, vzory výrobků nebo jiného zboží (dále jen „doklady“),
- c) seznamovat se s údaji tvořícími předmět hospodářského a služebního tajemství, a prokázat-li se zvláštním písemným pověřením, i s údaji tvořícími předmět státního tajemství,⁴⁾
- d) požadovat na kontrolovaných osobách poskytnutí pravdivých a úplných, ústních a písemných informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech,
- e) zajišťovat v odůvodněných případech doklady; jejich převzetí musí kontrolované osoby písemně potvrdit a ponechat jí kopie převzatých dokladů,
- f) požadovat, aby kontrolované osoby podaly ve stanovené lhůtě písemnou zprávu o odstranění zjištěných nedostatků,
- g) používat telekomunikační zařízení kontrolovaných osob v případech, kdy je jejich použití nezbytné pro zabezpečení kontroly.

§ 22

(1) Povinností kontrolujících je zjistit při kontrole skutečný stav věci a jsou povinni jej prokázat doklady.

(2) Kontrolující jsou dále povinni

- a) oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly,
- b) šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob,
- c) předat neprodleně převzaté doklady kontrolované osobě, pominou-li důvody jejich převzetí,
- d) řádně ochraňovat zajištěné doklady proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití,
- e) pořizovat o výsledcích kontroly kontrolní protokol,
- f) zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly, a nezneužít znalostí těchto skutečností.

§ 23

Kontrolujícího může zbavit povinnosti mlčenlivosti ten, v jehož zájmu tuto povinnost má, nebo z důvodu důležitého státního zájmu prezident Úřadu. Tímto ustanovením není dotčena povinnost oznamovat určité skutečnosti orgánům příslušným podle zvláštních předpisů.⁵⁾

§ 24

(1) Kontrolované osoby jsou povinny poskytnout součinnost odpovídající oprávněním kontrolujících uvedeným v § 21 tohoto zákona. Fyzické osoby nemají povinnost podle § 21 písm. d) tohoto zákona, jestliže by jejím splněním způsobily nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým.⁶⁾

(2) Kontrolované osoby jsou povinny v nezbytném rozsahu odpovídajícím povaze jejich činnosti a technickému vybavení poskytnout materiální a technické zabezpečení pro výkon kontroly.

§ 25

(1) O kontrole se pořizuje kontrolní protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny.

(2) V kontrolním protokolu se uvádí označení Úřadu a jména kontrolujících na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas prove-

³⁾ Čl. 12 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod (usnesení předsednictva ČNR č. 92/1993 Sb.).

⁴⁾ Zákon č. 102/1971 Sb., o ochraně státního tajemství, ve znění zákona č. 383/1990 Sb.

⁵⁾ Např. § 8 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

⁶⁾ § 116 občanského zákoníku.

dení kontroly, předmět kontroly, skutečný stav, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se protokol opírá. Kontrolní protokol podepisují kontrolující, kteří se kontroly zúčastnili.

(3) Vedoucí skupiny kontrolujících osobně odpovídá za obsah protokolu.

§ 26

(1) Povinností kontrolujících je seznámit kontrolované osoby s obsahem kontrolního protokolu a předat jim jeho stejnopis.

(2) Seznámení s kontrolním protokolem a jeho převzetí potvrzují kontrolované osoby podpisem kontrolního protokolu.

(3) Odmítne-li kontrolovaná osoba seznámit se s kontrolním protokolem nebo toto seznámení potvrdit, vyznačí se tyto skutečnosti v kontrolním protokolu.

§ 27

(1) Proti kontrolnímu protokolu může kontrolovaná osoba podat námitky vedoucímu skupiny kontrolujících, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne seznámení s kontrolním protokolem, nestanoví-li kontrolující lhůtu delší. Námitky je nutno podat písemně a musí být zdůvodněny.

(2) O námitkách rozhoduje vedoucí skupiny kontrolujících.

(3) Nebylo-li námitkám vyhověno, může se kontrolovaná osoba ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí o námitkách odvolat k

- a) příslušnému členu Úřadu, je-li kontrolní protokol podkladem pro kontrolní závěr vypracovaný členem Úřadu,
- b) příslušnému senátu Úřadu, je-li kontrolní protokol podkladem pro kontrolní závěr projednáváný tímto senátem Úřadu,
- c) Kolegiu Úřadu, je-li kontrolní protokol podkladem pro kontrolní závěr projednáváný Kolegiem Úřadu.

(4) Jsou-li pro to důvody, příslušný orgán Úřadu nebo člen Úřadu rozhodnutí o námitkách změnit nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

(5) Pokud v řízení o odvolání proti rozhodnutí o námitkách vyplyne potřeba věc dořešit, příslušný orgán Úřadu nebo člen Úřadu rozhodnutí zruší a zajistí došetření věci.

(6) Proti rozhodnutí příslušného orgánu Úřadu nebo člena Úřadu je odvolání nepřipustné.

§ 28

(1) Fyzické osobě, která zaviněně způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 24 tohoto zákona, může Úřad uložit pokutu až do výše 50 000 Kč.

(2) Pokutu lze uložit i opakovaně, nebyla-li povinnost splněna ani ve lhůtě nově stanovené kontrolujícími.

(3) Pokutu lze uložit do jednoho měsíce ode dne nesplnění povinnosti.

(4) Pokuty jsou příjmem státního rozpočtu České republiky.

(5) Pokuty vymáhá Úřad.

§ 29

(1) Náklady vzniklé Úřadu v souvislosti s prováděním kontroly nese Úřad.

(2) Náklady vzniklé v souvislosti s prováděním kontroly kontrolovaným osobám nesou tyto osoby s výjimkou nákladů vzniklých v souvislosti s uplatněním oprávnění podle ustanovení § 21 písm. g) tohoto zákona. Tyto náklady jsou nákladem Úřadu. Za škodu vzniklou kontrolovaným osobám v souvislosti s prováděním kontroly odpovídá stát; této odpovědnosti se nemůže zprostit.

(3) Nárok na náhradu nákladů podle odstavce 2 je nutno uplatnit u Úřadu nejpozději do šesti měsíců od jejich vynaložení, jinak nárok zaniká.

§ 30

(1) Všechny schválené kontrolní závěry zveřejňuje prezident Úřadu ve Věstníku Úřadu, zasílá je neprodleně Poslanecké sněmovně, Senátu, vládě a na požádání ministerstvům.

(2) Úřad poskytuje Poslanecké sněmovně, Senátu, jejich orgánům a vládě na požádání kontrolní protokoly a další podklady pro schválené kontrolní závěry. Na osoby, které se s těmito podklady seznámily, se vztahují přiměřeně ustanovení § 22 odst. 2 písm. f) a § 23 tohoto zákona.

(3) Postupu nakládání s kontrolními závěry podle odstavců 1 a 2 nepodléhají ty kontrolní závěry, které obsahují skutečnosti, na které se vztahuje zvláštní zákon.⁴⁾ Pokud ke zpracování kontrolních závěrů byly použity kontrolní protokoly, které byly předány orgánům činným v trestním řízení, je jejich zveřejnění možné až po souhlasu příslušného orgánu.

(4) Způsob nakládání s kontrolními závěry uvedenými v odstavci 3 určí Kolegium Úřadu.

§ 31

Pro řízení podle tohoto kontrolního řádu neplatí, s výjimkou § 28 tohoto zákona, správní řád.⁷⁾

ČÁST PÁTÁ**FINANCOVÁNÍ A HOSPODAŘENÍ ÚŘADU**

§ 32

Financování Úřadu

(1) Výdaje na činnost Úřadu se hradí ze státního rozpočtu České republiky.

(2) Úřad má samostatnou rozpočtovou kapitolu ve státním rozpočtu České republiky, tato rozpočtová kapitola je součástí zákona o státním rozpočtu České republiky.

(3) Návrh rozpočtu předkládá prezident Úřadu ke schválení Kolegiu Úřadu.

(4) Schválený návrh rozpočtové kapitoly Úřadu Kolegiem Úřadu předloží prezident Úřadu Poslanecké sněmovně a zároveň ministerstvu financí.

§ 33

Hospodaření s rozpočtovou kapitolou Úřadu

(1) Hospodaření s rozpočtovou kapitolou Úřadu je shodné jako u orgánů státní správy, pokud tento zákon nestanoví jinak.

(2) Rozpočtovou kapitolu Úřadu kontroluje Poslanecká sněmovna nebo její orgán, který si pro tento účel zřídí.

(3) Závěrečný účet rozpočtové kapitoly Úřadu předkládá prezident Úřadu Poslanecké sněmovně současně se zprávou o ověření roční účetní závěrky auditorem.

(4) Závěrečný účet rozpočtové kapitoly Úřadu předkládá prezident Úřadu ministerstvu financí k zapracování spolu se stanoviskem Poslanecké sněmovny nebo jejího orgánu, je-li takové stanovisko přijato, do návrhu státního závěrečného účtu.

ČÁST ŠESTÁ**SPOLEČNÁ USTANOVENÍ****Kárná odpovědnost**

§ 34

Prezident Úřadu, viceprezident Úřadu a členové Úřadu jsou kárně odpovědní za kárné provinění.

§ 35

(1) Kárným proviněním je zaviněné porušení povinností prezidenta Úřadu, viceprezidenta Úřadu a člena Úřadu vyplývajících z tohoto zákona nebo jejich chování, jímž narušují důstojnost nebo ohrožují důvěru v nezávislost a nestrannost své osoby nebo Úřadu.

(2) Jednání uvedené v odstavci 1 je závažným kárným proviněním, jestliže vzhledem k povaze porušené povinnosti, způsobu jednání, míře zavinění, opakování nebo jiné přitěžující okolnosti je jeho škodlivost zvýšena.

§ 36

Odpovědnost prezidenta Úřadu, viceprezidenta Úřadu a člena Úřadu za kárné provinění zaniká, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.

Kárná komora Úřadu

§ 37

Kárnou odpovědnost zjišťuje a kárná opatření ukládá Kárná komora Úřadu.

§ 38

(1) Kárná komora Úřadu se skládá z předsedy a dvou členů.

(2) Předsedou Kárné komory Úřadu je prezident Úřadu. Další dva členy a jejich náhradníky jmenuje předseda Nejvyššího soudu z řad soudců tohoto soudu.

(3) Směřuje-li návrh na zahájení kárného řízení proti prezidentovi Úřadu, předsedá Kárné komoře Úřadu viceprezident Úřadu.

Kárné řízení

§ 39

(1) Kárné řízení zahajuje Kárná komora Úřadu na návrh prezidenta Úřadu, viceprezidenta Úřadu, člena Úřadu, poslance nebo orgánů Poslanecké sněmovny a nebo z vlastního podnětu.

(2) Pro řízení před Kárnou komorou Úřadu platí kárný řád.

§ 40

(1) Řízení před Kárnou komorou Úřadu je neveřejné.

(2) O jednání před Kárnou komorou Úřadu se pořizuje protokol.

⁷⁾ Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

§ 41

O zahájení kárného řízení vyrozumí předseda Kárné komory Úřadu toho, proti němuž se kárné řízení vede, a poučí ho o jeho právech.

§ 42

(1) Kárná komora Úřadu zastaví kárné řízení,

- a) rezignoval-li ten, proti němuž se řízení vede, na svou funkci,
- b) zanikla-li odpovědnost za kárné provinění,
- c) jestliže pro týž skutek bylo již zahájeno řízení pro přestupek nebo zahájeno trestní stíhání nebo ve věci bylo pravomocně rozhodnuto.

(2) Kárná komora Úřadu přeruší kárné řízení, má-li za to, že skutečnosti, které se prezidentu Úřadu, viceprezidentu Úřadu nebo členu Úřadu kladou za vinu, mají znaky trestného činu, a věc předloží příslušnému orgánu činnému v trestním řízení.

(3) Dojde-li Kárná komora Úřadu k závěru, že se prezident Úřadu, viceprezident Úřadu nebo člen Úřadu dopustil kárného provinění, rozhodne o kárném opatření.

(4) Dojde-li Kárná komora Úřadu k závěru, že se prezident Úřadu, viceprezident Úřadu nebo člen Úřadu kárného provinění nedopustil nebo mu nelze kárné provinění prokázat, vynese zprošťující rozhodnutí.

§ 43

(1) Rozhodnutí Kárné komory Úřadu se vyhotoví písemně a doručí se členu Úřadu, proti kterému se kárné řízení vedlo.

(2) Proti rozhodnutí Kárné komory Úřadu lze podat do patnácti dnů odvolání k Nejvyššímu soudu. Odvolání má odkladný účinek.

§ 44

Kárné opatření

(1) Za kárné provinění lze uložit některé z těchto kárných opatření

- a) napomenutí,
- b) snížení platu až o 15 % na dobu nejdéle tří měsíců.

(2) Za závažné kárné provinění nebo opakované kárné provinění lze uložit některé z těchto kárných opatření

- a) snížení platu o 15 % na dobu nejdéle šesti měsíců,

b) návrh na odvolání člena Úřadu z funkce,

c) návrh na odvolání prezidenta Úřadu nebo viceprezidenta Úřadu z funkce.

§ 45

Věstník Úřadu

(1) Úřad vydává Věstník Úřadu, který vychází pravidelně čtyřikrát ročně.

(2) Věstník Úřadu obsahuje zejména

- a) jednací řády Kolegia Úřadu a senátu Úřadu,
- b) kárný řád,
- c) plán kontrolní činnosti,
- d) výroční zprávu,
- e) všechny kontrolní závěry, s výjimkou těch, které obsahují skutečnosti, na které se vztahuje zvláštní zákon.⁸⁾

Platy, požitky a náhrady

§ 46

Platy a požitky prezidenta Úřadu a viceprezidenta Úřadu upravuje zvláštní zákon.⁸⁾

§ 47

(1) Platy a požitky členů Úřadu se stanoví takto

- a) měsíční plat činí 15 000 Kč,
- b) vedle platu podle písmena a) náleží paušální náhrada věcných nákladů spojených s výkonem funkce v měsíční výši 4000 Kč.

(2) Plat podle odstavce 1 písm. a) podléhá dani z příjmů, paušální náhrada podle odstavce 1 písm. b) dani nepodléhá.

(3) Požitky podle odstavce 1 písm. a) a b) jsou splatné pozadu za měsíční období.

(4) Paušální náhrady za cestovné přísluší členům Úřadu v měsíční výši 2000 Kč.

(5) Členům Úřadu nenáleží po dobu výkonu jejich funkce cestovní náhrady s výjimkou nákladů na ubytování a náhrad při zahraničních služebních cestách.

(6) Nárok na plat podle odstavce 1 písm. a) členům Úřadu vzniká dnem, kdy byl člen Úřadu zvolen, a trvá ještě tři měsíce po skončení výkonu funkce. Nárok na plat podle odstavce 1 písm. a) náleží do skončení výkonu funkce, jestliže Poslanecká sněmovna vyslovila souhlas s pravomocným rozhodnutím Kárné komory Úřadu, ve kterém bylo navrženo odvolání z funkce.

⁸⁾ Zákon ČNR č. 10/1993 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 1993, o změně a doplnění některých zákonů ČNR a některých dalších předpisů.

Nárok na ostatní požitky podle odstavce 1 písm. b) a odstavců 4 a 5 náleží ode dne zvolení do skončení výkonu funkce.

(7) Členům Úřadu náleží v kalendářním roce, v němž skutečně vykonávali funkci nejméně po dobu devíti měsíců, další plat, který se rovná měsíčnímu platu podle odstavce 1 písm. a). Další plat je splatný spolu s platem za měsíc listopad. Vznikne-li nárok až v prosinci, je další plat splatný spolu s měsíčním platem za tento měsíc.

(8) Za dobu, kdy člen Úřadu dočasně nevykonává funkci, se krátí jeho požitky podle odstavce 1 písm. a) a b) v poměru k délce této doby.

(9) Prezident Úřadu, viceprezident Úřadu a členové Úřadu jsou účastníci zdravotního a nemocenského pojištění a jsou sociálně zabezpečeni stejně jako zaměstnanci ve státní správě.

(10) V době, kdy člen Úřadu nevykonává funkci pro pracovní neschopnost nebo karanténu, náleží mu plat podle odstavce 1 písm. a), nejdéle však po dobu šesti měsíců. Ženě, která nevykonává tuto funkci z důvodu mateřské dovolené, náleží plat podle odstavce 1 písm. a), nejdéle však po dobu šesti měsíců.

(11) Členům Kárné komory Úřadu přísluší paušální náhrada za výkon funkce v měsíční výši 1000 Kč.

§ 48

Na prezidenta Úřadu, viceprezidenta Úřadu a členy Úřadu se vztahují ustanovení zákoníku práce, pokud tento zákon nestanoví jinak.

ČÁST SEDMÁ

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 49

(1) Kolegium Úřadu svolá prezident Úřadu do 15 dnů po zvolení alespoň 10 členů Úřadu Poslaneckou sněmovnou.

(2) Prezident Úřadu předloží návrh jednacích řádů Kolegia Úřadu a senátů Úřadu na prvním jednání Kolegia Úřadu.

(3) Prezident Úřadu předloží návrh kárného řádu Kolegiu Úřadu nejpozději do dvou měsíců po prvním jednání Kolegia Úřadu.

§ 50

(1) Zrušuje se ministerstvo státní kontroly České republiky a Nejvyšší kontrolní úřad České republiky.

(2) Práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů, majetkových a jiných vztahů přecházejí z ministerstva státní kontroly České republiky a z Nejvyššího kontrolního úřadu České republiky na Úřad.

(3) Protokoly, kontrolní nálezy a jiné podklady kontrol zahájených před účinností tohoto zákona, pokud jsou s ním v souladu, využije Úřad při své činnosti.

§ 51

Zrušují se:

1. ústavní zákon České národní rady č. 481/1991 Sb., kterým se zřizuje Nejvyšší kontrolní úřad České republiky,
2. zákon České národní rady č. 61/1992 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadě České republiky,
3. § 2 písm. a), § 5, 6 a 7 zákona České národní rady č. 552/1991 Sb., o státní kontrole,
4. § 1 bod 15 a § 18 zákona České národní rady č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů,
5. § 6, čl. IV zákona České národní rady č. 10/1993 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 1993, o změně a doplnění některých zákonů České národní rady a některých dalších předpisů.

§ 52

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1993.

Uhde v. r.

Havel v. r.

Klaus v. r.

167

PŘEDSEDA POSLANECKÉ SNĚMOVNY

vyhlašuje

úplné znění zákona České národní rady na ochranu zvířat proti týrání
ze dne 15. dubna 1992 č. 246 Sb., jak vyplývá ze změn a doplnění
provedených zákonem ze dne 19. května 1993 č. 162 Sb.

ZÁKON České národní rady na ochranu zvířat proti týrání

Česká národní rada se usnesla na tomto zákoně:

Zvířata jsou stejně jako člověk živými tvory, schopnými na různém stupni pociťovat bolest a utrpení, a zasluhují si proto pozornost, péči a ochranu ze strany člověka.

ČÁST PRVNÍ OBECNÁ USTANOVENÍ

§ 1

Účel zákona

Účelem zákona je chránit zvířata, jež jsou živými tvory schopnými pociťovat bolest a utrpení, před týráním, poškozováním jejich zdraví a jejich usmrcením bez důvodu, pokud byly způsobeny, byť i z nedbalosti, člověkem.

§ 2

(1) Zakazuje se týrání zvířat jak volně žijících, tak i chovaných v lidské péči.

(2) Zakazují se všechny formy propagace týrání zvířat.

§ 3

Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) chovatelem každá právnická nebo fyzická osoba, která za účelem získávání trvalého zdroje peněžních příjmů chová zvíře nebo zvířata, přepravuje zvířata, obchoduje se zvířaty, provozuje jatky, provádí pokusy na zvířatech nebo provozuje zoologické zahrady,
- b) zvířetem obratlovec kromě člověka, nikoliv však plody (féty) nebo embrya,
- c) pokusným zvířetem zvíře, které je použito k pokusným účelům; je s ním manipulováno a jsou vytvářeny a navozovány procesy, které v přirozených podmínkách neexistují,
- d) volně žijícím zvířetem zvíře, které se vyskytuje v přírodě a není v přímé péči člověka,

- e) zvířetem v zájmovém chovu zvíře, u kterého hospodářský efekt není hlavním účelem chovu, a to buď chované v prostorách k tomu určených nebo v domácnosti, jehož chov slouží především zájmové činnosti nebo osobní spotřebě,
- f) zvířetem v lidské péči zvíře, jež je přímo závislé na bezprostřední péči člověka,
- g) nebezpečným zvířetem zvíře, které v dané situaci bezprostředně ohrožuje člověka,
- h) nebezpečným druhem zvířete takový druh, který vzhledem ke svým biologickým vlastnostem má zvláštní nároky, může ohrozit zdraví a život člověka, který se pak může dopustit týrání jedince tohoto druhu; nebezpečné druhy zvířat stanoví ministerstvo zemědělství České republiky (dále jen „ministerstvo“) vyhláškou,
- i) utrpením stav zvířete, který je způsobován nepřirozenými podněty vyvolávajícími strach, zranění, bolest, zdravotní poruchy nebo až smrt,
- j) nepřiměřenou bolestí bolest neodpovídající povaze potřebného zákroku,
- k) hospodářským zvířetem zvíře využívané k hospodářským účelům, zejména skot, prasata, ovce, kozy, hrabavá a vodní drůbež, lichokopytníci, králíci, kožesinová zvířata a ryby,
- l) porážkou usmrcení hospodářského zvířete za účelem využití jeho produktů,
- m) utracením bezbolestné usmrcení zvířete,
- n) chovným zařízením zařízení, v němž jsou chována zvířata pro pokusné účely,
- o) dodavatelským zařízením zařízení, které dodává za úplaty zvířata určená k pokusným účelům,
- p) uživatelským zařízením zařízení, v němž jsou zvířata používána k pokusným účelům,
- r) projektem základního výzkumu soubor pokusů na zvířatech zaměřený na získávání nových poznatků,
- s) testací přesně popsané standardní techniky, které se periodicky neměnně opakují,
- t) vyhledávacím výzkumem pokusy na zvířatech sloužící k ověření vědecké domněnky,
- u) bezpečnostními zárukami pokusné ověření vlivu

1. prostředků určených ke klinickým zkouškám v humánní a veterinární medicíně,
2. prostředků určených pro spotřebu lidí a zvířat,
3. prostředků a přírodních sil, které mohou přímo nebo nepřímo ovlivňovat životní prostředí.

§ 4

Za týrání se považuje

- a) nutit zvíře k výkonům, které neodpovídají jeho fyzickému stavu a biologickým schopnostem a prokazatelně překračují jeho síly,
- b) podrobit zvíře výcviku nebo je použít k veřejnému vystoupení či podobným účelům, pokud je pro ně spojeno s bolestí, utrpením nebo poškozením,
- c) z jiných než zdravotních nebo pokusných důvodů
 1. omezovat výživu zvířete včetně jeho napájení, nestanoví-li zvláštní předpis jinak,^{1a)}
 2. podávat zvířeti potravu obsahující příměsi nebo předměty, které mu způsobují bolest, utrpení nebo jej jinak poškozují,
 3. omezovat bez nutnosti svobodu pohybu nutnou pro zvíře určitého druhu, pokud by omezování způsobilo utrpení zvířete,
- d) vydat slabé, nevyлéčitelně nemocné, vyčerpané nebo staré zvíře, pro které je další přežívání spojeno s trvalou bolestí nebo utrpením, k jinému účelu než neodkladnému a bezbolestnému usmrcení,
- e) podávat zvířeti dopingové látky a jiné látky poškozující organismus s cílem změnit jeho výkon nebo vzhled,
- f) cvičit nebo zkoušet zvíře na jiném živém zvířeti, používat jiných živých zvířat jako lákadel, štvát zvířata proti sobě, aniž by to vyžadoval lov anebo příprava zvířete k jeho vypuštění do volné přírody,
- g) provádět chirurgické zákroky za účelem změny vzhledu zvířete, zejména kupírovat uši, ničit hlasivky nebo používat jiných prostředků k omezení hlasitých projevů zvířat anebo z jiných než zdravotních důvodů amputovat drápy a zuby, nejde-li o případy uvedené v § 7 odst. 3,
- h) používat podnětů, předmětů nebo bolest vyvolávajících pomůcek tak, že působí klinicky zjevné po-

- ranění nebo následné dlouhodobé klinicky prokazatelné negativní změny v činnosti nervové soustavy nebo jiných orgánových systémů zvířat,
- i) podávat zvířeti bez souhlasu odborně způsobilého veterinárního pracovníka¹⁾ veterinární léčiva a přípravky²⁾ (dále jen „přípravky“) s výjimkou přípravků, které jsou volně v prodeji, provádět krvavé zákroky a injekční aplikace, pokud nejsou prováděny osobou odborně způsobilou,¹⁾ nejde-li o pokusy na zvířatech,
 - j) vyvolávat bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy,
 - k) chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení,
 - l) zasahovat do průběhu porodu způsobem, který neodpovídá obtížnosti porodu, zvyšuje bolest anebo poškozuje zdraví matky i mláďete,
 - m) zacházet se zvířetem, přepravovat je nebo je pohánět způsobem, který vyvolává nepřiměřenou bolest, utrpení nebo poškození zdraví anebo vede k jeho neúměrnému fyzickému vyčerpání,
 - n) používat k vázání zvířete prostředky, které způsobují utrpení,
 - o) usmrtit zvíře způsobem působícím nepřiměřenou bolest nebo utrpení,
 - p) překrmovat zvířata, zejména drůbež, ve velkochovech násilným způsobem,
 - r) používat živá zvířata ke krmení těch druhů zvířat, u nichž z biologických důvodů není takový způsob výživy nutný.

§ 5

(1) Nikdo nesmí bez důvodu usmrtit zvíře.

(2) Důvodem k usmrcení je:

- a) využití produktů hospodářského zvířete,
- b) slabost, nevyлéčitelná nemoc, těžké poranění, genetická nebo vrozená vada, celkové vyčerpání nebo stáří zvířete, jsou-li pro další přežívání spojeny s trvalým utrpením,
- c) bezprostřední ohrožení člověka zvířetem,
- d) výkon práva myslivosti a rybářství podle zvláštních předpisů,^{2a)}

^{1a)} Např. vyhláška č. 117/1987 Sb., o péči o zdraví zvířat, vyhláška č. 121/1987 Sb., o zabezpečování zdravotní nezávadnosti živočišných produktů.

¹⁾ § 25 zákona č. 87/1987 Sb., o veterinární péči, ve znění zákona č. 239/1991 Sb.

²⁾ Zákon č. 87/1987 Sb.

Vyhláška č. 86/1989 Sb., o povolování ověřování, výroby, dovozu a uvádění do oběhu, používání a kontrole veterinárních léčiv a přípravků.

^{2a)} Zákon č. 23/1962 Sb., o myslivosti, ve znění zákona ČNR č. 146/1971 Sb., zákona ČNR č. 96/1977 Sb., zákona ČNR č. 143/1991 Sb. a zákona ČNR č. 270/1992 Sb. (úplné znění č. 512/1992 Sb.)

Vyhláška č. 20/1988 Sb., kterou se provádí zákon o myslivosti.

Zákon č. 102/1963 Sb., o rybářství.

Vyhláška č. 103/1963 Sb., kterou se provádí zákon o rybářství.

- e) nařízené ochranné a zdolávací opatření^{2b)} při výskytu nákazy^{2c)} nebo jiného hromadného onemocnění zvířat,^{2d)}
- f) ukončení pokusu na pokusném zvířeti,
- g) regulování populace hospodářských zvířat, pokusných zvířat, zvířat v zájmových chovech, zvířat v lidské péči a volně žijících zvířat,^{2e)}
- h) opatření v boji proti škůdcům.^{2f)}

(3) Porážení hospodářských zvířat vykrvením může být prováděno pouze po jejich omráčení zaručujícím ztrátu citlivosti a vnímání po celou dobu vykrvování. Jatečné zpracování zvířete před jeho vykrvením je zakázáno. Porážet velká hospodářská zvířata může jen osoba k tomu odborně způsobilá. Podrobnosti stanoví ministerstvo vyhláškou.

(4) Výjimky z ustanovení odstavce 3 může povolit ministerstvo pro potřeby církví a náboženských společností, jejichž předpisy stanoví jiný způsob porážky zvířat. Porážku musí provádět osoba odborně způsobilá, která je povinna dbát o minimální utrpení poráženého zvířete.

(5) Utracení smí provádět jen veterinární lékař nebo odborně způsobilá osoba podle § 17 tohoto zákona.

(6) Osoby provádějící usmrcení zvířete jsou povinny přesvědčit se, že zvíře je podle prokazatelných příznaků mrtvé.

(7) Nestanoví-li tento zákon jinak, zakazují se následující metody usmrcování zvířat:

- a) utopení a jiné metody udušení včetně použití farmak typu myorelaxantů,
- b) použití takových jedů a drog, jejichž dávkování neuvede zvíře do hlubokého celkového znecitlivění a bezpečně nezpůsobí následnou smrt,
- c) ubití, ubodání nebo jiné metody, které zvířeti způsobí nepřiměřenou bolest nebo utrpení,
- d) použití elektrického proudu, pokud nenastane okamžitá ztráta vědomí.

§ 6

Nikdo nesmí zvíře opustit s úmyslem se ho zbavit nebo je vyhnat. Za opuštění zvířete se nepovažuje vypuštění zvířete do jeho přirozeného prostředí, pokud je to vhodné z hlediska stavu zvířete a podmínek prostředí.

§ 7

(1) S výjimkou pokusů na zvířatech (část třetí) se

mohou vykonávat zásahy, které způsobují bolest, jedině po celkovém nebo místním znecitlivění zvířete osobou odborně způsobilou.¹⁾

(2) Znecitlivění se nepožaduje,

- a) jestliže se při srovnatelných zákrocích na lidech znecitlivění neprovádí,
- b) pokud podle úsudku veterinárního lékaře není znecitlivění proveditelné nebo nutné anebo by způsobilo bolest větší než zákrok sám.

(3) Znecitlivění se rovněž nepožaduje při

- a) kastraci telat, selat, kůzlat, jehňat a králíků samčího pohlaví mladších 8 týdnů, kteří netrpí nějakou anatomickou vadou,
- b) odrohování nebo tlumení růstu rohů u telat ve stáří do 8 týdnů, pokud se neprovádí kauterizací, případně chirurgickou extirpací,
- c) krácení ocasu u selat, jehňat a štěňat mladších 8 dnů,
- d) odstraňování ostruhy kohoutů během prvního dne života,
- e) kauterizaci zobáků a hřebenů hrabavé drůběže,
- f) extirpaci zubů savých selat,
- g) označování zvířat, zejména jejich tetováním a vručováním uší, a jestliže je zákrok prováděn osobami odborně způsobilými.¹⁾

§ 8

Chovatel je povinen umožnit pracovníkům orgánů ochrany zvířat provádějícím dozor nad dodržováním ustanovení tohoto zákona a obecně závazných právních předpisů vydaných na jeho základě vstup do objektů chovu, do objektů, v nichž je provozována obchodní činnost se zvířaty, přepravují se zvířata, jsou porážena hospodářská zvířata anebo prováděny pokusy na zvířatech.

ČÁST DRUHÁ OCHRANA HOSPODÁŘSKÝCH ZVÍŘAT, ZVÍŘAT V ZÁJMOVÝCH CHOVECH A VOLNĚ ŽIJÍCÍCH ZVÍŘAT

Ochrana hospodářských zvířat

§ 9

Při chovu hospodářských zvířat je zakázáno

- a) chovat zvíře v izolaci, působí-li mu to utrpení, pokud to nevyžadují zvláštní předpisy,³⁾

^{2b)} § 23 zákona č. 87/1987 Sb.

^{2c)} § 31 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 117/1987 Sb.

^{2d)} § 30 odst. 3 vyhlášky č. 117/1987 Sb.

^{2e)} Zákon ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

^{2f)} Vyhláška č. 62/1964 Sb., kterou se vydávají prováděcí předpisy k zákonu o rozvoji rostlinné výroby.

³⁾ Zákon č. 87/1987 Sb.

Vyhláška č. 117/1987 Sb.

- b) chovat zvířata v tak velkých nebo v tak uspořádaných skupinách anebo v takových prostorách,
1. ve kterých jim míra nebo četnost vzájemných útoků působí utrpení,
 2. které neumožňují přirozený odpočinek či řádnou péči,
 3. ve kterých nemohou uspokojit své potřeby v příjmu potravy a vody anebo jiné potřeby nezbytné pro jejich život a zdraví.

§ 10

Dojde-li k poškozování zvířat prokazatelně v důsledku nevhodné technologie, je chovatel povinen tuto technologii upravit nebo změnit; jde-li o technologické zařízení a stavby, stanoví lhůty a způsob jejich úpravy nebo změny ministerstvo.

§ 11

(1) Chovatel je povinen zabezpečit nejméně jedenkrát denně pečlivou prohlídku technologických zařízení a odstranit v nejkratší možné době každou zjištěnou závadu tak, aby nebylo ohroženo zdraví a život zvířat.

(2) Chovatel je povinen mít pohotově k dispozici nástroje a pomůcky k okamžitému poskytnutí první pomoci, pomoci při porodu či náhlém onemocnění a vlastní vyprošťovací nářadí odpovídající druhu chovaných zvířat a používané technologii, zařízení k nakládce a vykládce zvířat, jakož i nástroje k okamžitému omráčení a vykrvení zvířete nacházejícího se v nevyhlášených bolestech či nevyhlášeném stavu.

§ 12

zrušen

§ 13

Ochrana zvířat v zájmových chovech

(1) Každý je povinen zabezpečit zvířeti v zájmovém chovu přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířete, a učinit opatření proti úniku zvířat.

(2) Je zakázáno chovat zvířata v zájmových chovech, jestliže chovatel nebo občan vytvořil takové podmínky chovu, že v dalších generacích zvířat na základě dědičnosti budou zvířatům chybět části těla nebo orgány nebo budou-li orgány zvířat funkčně nezpůsobilé anebo znetvořené.

(3) Chov nebezpečných druhů zvířat, a to jedinců i skupin, mimo zařízení zoologických zahrad registrovaných státem podléhá schválení okresní nebo městské veterinární správy příslušné podle místa chovu zvířete.

(4) Žádost o povolení chovu musí obsahovat

- a) jméno a příjmení odpovědné osoby a její kvalifikaci,
- b) druh a počet chovaných jedinců,
- c) stručný popis chovu a jeho vybavení.

(5) Příslušná okresní nebo městská veterinární správa neudělí povolení podle odstavce 3, nejsou-li dodrženy podmínky podle odstavce 1. Příslušná okresní nebo městská veterinární správa může rozhodnutím povolení změnit nebo odejmout, jestliže se změnila nebo zanikly podmínky, za jakých bylo uděleno. Povolení k chovu nebezpečných druhů zvířat se vydává na tři roky a může být na písemnou žádost prodlouženo. Příslušná okresní nebo městská veterinární správa, která povolení vydala, je povinna alespoň jednou za rok provádět dozor nad dodržováním podmínek chovu. Záznamy o provedené kontrole uchová po dobu pěti let.

§ 13a

Zvláštní podmínky pro obchod se zvířaty určenými pro zájmové chovy

(1) Právnická nebo fyzická osoba, která na základě živnostenského oprávnění

- a) chová zvířata určená pro zájmové chovy pro účely obchodu s nimi nebo s těmito zvířaty obchoduje,
- b) provozuje jezdecký nebo jízdní podnik,

je povinna do jednoho měsíce od zahájení podnikání oznámit výkon živnosti příslušné okresní nebo městské veterinární správě.

(2) Zjistí-li příslušná okresní nebo městská veterinární správa závažné nebo opětovné porušení povinností právnické nebo fyzické osoby uvedené v odstavci 1 stanovených tímto zákonem, může podat návrh příslušnému živnostenskému úřadu, aby podle § 58 odst. 2 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), živnostenské oprávnění zrušil nebo provozování pozastavil.

(3) Právnická nebo fyzická osoba, která obchoduje se zvířaty pro zájmové chovy, je povinna vést evidenci o nakoupených a prodaných zvířatech včetně dokladů o původu zvířete a uchovávat ji po dobu tří let.

§ 14

Ochrana volně žijících zvířat

(1) Je zakázáno lovit zvířata

- a) pomocí želez, ok, tluček a sítí,
- b) pomocí jedovatých návnad a jedů v jakýchkoliv formách včetně plynování,
- c) do jestřábích košů a pomocí lepu,
- d) pomocí výbušnin,
- e) pomocí luků a samostřílů,
- f) pomocí elektrického proudu, nejde-li o výkon práva upravený zvláštními předpisy.^{3a)}

^{3a)} Zákon č. 102/1963 Sb.
Vyhláška č. 103/1963 Sb.

(2) Odchyt a usmrcování volně žijících zvířat, patřících do skupin karanténních škůdců, se řídí zvláštními předpisy.³⁾⁴⁾

(3) Provozovatel odchytových zařízení je musí provozovat tak, aby odchycená zvířata nebyla týrána.

ČÁST TŘETÍ OCHRANA POKUSNÝCH ZVÍŘAT

§ 15

(1) Za pokusy na zvířatech (dále jen „pokusy“) se považují zákroky na živých zvířatech nebo manipulace s nimi za účelem

- ověření vědecké domněnky a získání nových poznatků,
- stanovení diagnózy,
- vývoje a ověřování biologického produktu včetně zjištění jeho účinku a získání výrobku tohoto charakteru,
- testace,
- použití zvířete v rámci pokusného zkoumání jeho reakcí,
- výuky.

(2) Pokusy se smějí provádět jen v uživatelských zařízeních, kterým bylo Ústřední komisí pro ochranu zvířat (dále jen „ústřední komise“) uděleno oprávnění (dále jen „akreditace“), mají potřebné odborně způsobilé pracovníky a zařízení vyhovující pro příslušný druh a množství pokusných zvířat.

(3) Pokusy mohou být povoleny pouze po ověření, že při současném stavu nelze zajistit poznatky nebo jejich využití jinými metodami nebo postupem, a to je-li předpokládána bolest, utrpení nebo poškození pokusných zvířat s ohledem na cíl pokusů eticky opodstatněna a jsou nezbytné z důvodů

- předcházení, poznání nebo léčení nemocí, utrpení, poškození zdraví, tělesných nesnází nebo k poznání ovlivnění fyziologických stavů a funkcí člověka nebo zvířete,
- poznání poškození životního prostředí,
- základního výzkumu a vyhledávacího výzkumu,
- ověřování nezávadnosti látek nebo výrobků pro zdraví člověka nebo zvířete anebo jejich účinnosti proti škůdcům,
- výroby sér, očkovacích látek, diagnostik, jiných biologických materiálů a léků,
- zachování nebo rozmnožování živého materiálu pro vědecké účely,
- výuky na středních a vysokých školách, v postgraduálním studiu nebo celoživotním vzdělávání občanů,⁵⁾ především v oblasti medicíny a přírodních věd, pokud účelu nelze dosáhnout jinak.

(4) Pokusy musejí být prováděny přednostně na zvířatech k těmto účelům chovaným, odpovídajících kvalitou, definovaných a standardizovaných z hlediska genetického, zdravotního stavu a podmínek jejich životního prostředí. Toulavá a zaběhlá domácí zvířata nesmějí být k pokusům používána.

(5) Provádět na zvířatech pokusy za účelem vývoje zkoušení zbraní, munice a k nim příslušných zařízení je zakázáno.

§ 16

Právnícké a fyzické osoby provádějící pokusy na zvířatech jsou povinny

- zabezpečit, aby zvířeti nebyla působena bolest, utrpení nebo poškození nad rozsah nevyhnutelný vzhledem k účelu, který se pokusem sleduje,
- provádět pokusy, které způsobí větší než nepatrné bolesti jen za místního nebo celkového znecitlivění, ledaže by účel pokusu znecitlivění vyloučil,
- používat k pokusům působícím bolest nebo utrpení zvířata pouze jedenkrát, pokud opakování není součástí pokusů,
- zajistit přiměřenou péči o pokusná zvířata, zejména jejich vhodný chov, výživu, napájení, přiměřený prostor a mikroklima, a veterinární péči pro ně,
- připravovat a plánovat pokusy předem, používat pouze přiměřených metod a vhodných zvířecích modelů, a tak snižovat množství používaných zvířat,
- při používání jiných než pro pokusné účely chovaných zvířat dodržovat zásady ochrany přírody a ochrany ohrožených druhů,
- provádět usmrcování pokusných zvířat a zvířat vyřazených z pokusů bez utrpení a bolesti.

§ 17

Řídit a kontrolovat pokusy na zvířatech jsou oprávněni lékaři, veterinární lékaři a osoby s jiným vysokoškolským vzděláním biologického směru, pokud se během studia, postgraduálního studia nebo dalšího celoživotního vzdělávání občanů⁵⁾ prokazatelně seznámili s metodami chovu a práce na pokusných zvířatech a kterým bylo uděleno osvědčení příslušným orgánem ochrany zvířat.

§ 18

(1) Chovná a dodavatelská zařízení jsou povinna vést a uchovávat po dobu tří let záznamy

- o počtu a druhu prodaných zvířat a datu jejich prodeje s uvedením jména, příjmení a adresy příjemce,
- o počtu a druhu uhynulých zvířat.

(2) Uživatelská zařízení jsou povinna

⁴⁾ Vyhláška č. 80/1965 Sb., o ochraně volně žijících živočichů.

⁵⁾ § 22 a 24 zákona č. 172/1990 Sb., o vysokých školách.

- a) ustavit v rámci zařízení osobu odpovědnou za péči o pokusná zvířata,
- b) zajistit veterinární péči o pokusná zvířata a jejich ošetření,
- c) vést záznamy o všech používaných pokusných zvířatech, zejména o počtu a druhu pokusných zvířat, jejich původu a datu přijetí. Tyto záznamy musí být uchovány nejméně po dobu tří let.

(3) Uživatelská zařízení zřizují odborné komise, které

- a) kontrolují plnění povinností stanovených v odstavci 2,
- b) vyjadřují se k navrhovaným projektům základního výzkumu, vyhledávacího výzkumu, testacím a bezpečnostním zárukám a předkládají je příslušnému státnímu orgánu (§ 23),
- c) povolují pracovníkům uživatelského zařízení provádění pokusů,
- d) ověřují odbornou způsobilost pracovníků se středoškolským vzděláním a ošetřovatelů pokusných zvířat a vydávají o tom osvědčení,
- e) podávají souhrnné zprávy o činnosti podle písmen a) až d) příslušnému státnímu orgánu (§ 23).

(4) V každém chovném, dodavatelském nebo uživatelském zařízení musí být psi, kočky a subhumánní primáti označeni trvale identifikační značkou, dříve než jsou odstaveni od matky, s výjimkou případů, kdy tato zvířata jsou před odstavením převedena z jednoho zařízení uvedeného v odstavci 1 do jiného a není z praktických důvodů možno zvíře předem označit; v tomto případě je přijímací zařízení povinno uchovat všechny údaje zejména o matce až do označení zvířete.

(5) Ze záznamu každého zařízení musí vyplývat podrobnosti o identitě a původu každého psa, kočky a subhumánního primáta.

ČÁST ČTVRTÁ ORGÁNY OCHRANY ZVÍŘAT

§ 19

(1) Orgány ochrany zvířat jsou

- a) ministerstvo,
- b) ústřední komise,
- c) orgány veterinární správy,⁶⁾
- d) ústřední orgány státní správy, pokud do jejich působnosti spadá řízení právnických osob, jejichž předmětem činnosti je provádění pokusů na zvířatech, a Akademie věd České republiky (dále jen „příslušné státní orgány“).

(2) Na úseku ochrany zvířat vykonávají též ve vymezeném rozsahu působnost obce.

§ 20

Ministerstvo

Ministerstvo

- a) stanoví hlavní úkoly na úseku ochrany zvířat a organizuje, řídí a kontroluje jejich plnění,
- b) řídí výkon státní správy na úseku ochrany zvířat,
- c) spolupracuje s ostatními ústředními orgány státní správy, Akademií věd České republiky, vysokými školami a občanskými sdruženími, které se podílejí na plnění úkolů ochrany zvířat.

§ 21

Ústřední komise

(1) Ústřední komise doporučuje opatření a koordinuje plnění úkolů na úseku ochrany zvířat.

(2) Ústřední komisi zřizuje, jejího předsedu a členy jmenuje a odvolává ministr zemědělství po dohodě s ministrem životního prostředí z odborníků navržených příslušnými státními orgány, Společností pro vědu o laboratorních zvířatech a občanskými sdruženími, které se podílejí na plnění úkolů ochrany zvířat.

(3) Ústřední komise

- a) projednává, koordinuje a kontroluje plnění úkolů ochrany volně žijících zvířat, hospodářských a pokusných zvířat a zvířat v zájmových chovech včetně zvířat v zoologických zahradách a předkládá příslušným státním orgánům návrhy na nezbytná opatření,
- b) vede ústřední evidenci počtu pokusných zvířat použitých pro testace, bezpečnostní záruky, projekty základního výzkumu, vyhledávací výzkum a výuku,
- c) stanovuje podmínky pro akreditaci uživatelských zařízení a pro vydání osvědčení pro chovná zařízení a dodavatelská zařízení,
- d) stanovuje okruh a rozsah znalostí potřebných pro práci s pokusnými zvířaty,
- e) rozhoduje o udělení akreditace uživatelským zařízením,
- f) projednává souhrnné zprávy o činnosti příslušných státních orgánů vymezené v § 23 odst. 1 a kontroluje vydávání povolení podle § 23 odst. 1 písm. a) tohoto zákona,
- g) schvaluje řády pro chov a zkoušky zvířat.

(4) Pro plnění úkolů uvedených v odstavci 3 ústřední komise vytváří jako své pracovní orgány výbory pro ochranu hospodářských zvířat, volně žijících zvířat, zvířat v zájmových chovech včetně zvířat v zoologických zahradách a pokusných zvířat.

(5) Proti rozhodnutí ústřední komise ve správním řízení podle odstavce 3 písm. e) se nelze odvolat; proti

⁶⁾ § 8 zákona ČNR č. 108/1987 Sb., o působnosti orgánů veterinární péče České republiky, ve znění zákona č. 437/1991 Sb.

tomuto rozhodnutí je přípustná žádost o jeho přezkoumání soudem.

§ 22

Orgány veterinární správy

(1) Okresní a městské veterinární správy

- a) vykonávají dozor nad dodržováním povinností uložených chovatelům a ostatním fyzickým a právnickým osobám tímto zákonem a obecně závaznými právními předpisy vydanými na jeho základě,
- b) schvalují chov nebezpečných druhů zvířat podle § 13 odst. 3 tohoto zákona.

(2) Státní veterinární správa České republiky vykonává dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a obecně závaznými právními předpisy vydanými na jeho základě v případech, kdy si to vyhradí.

§ 23

Příslušné státní orgány

(1) Příslušné státní orgány

- a) vydávají právníkům a fyzickým osobám na základě vyjádření odborných komisí [(§ 18 odst. 3 písm. b)] povolení k použití pokusných zvířat pro projekty základního výzkumu, vyhledávacího výzkumu, testací, bezpečnostních záruk a výuky,
- b) vedou evidenci o počtu a druhu zvířat použitých pro pokusné účely,
- c) v pravidelných časových intervalech uveřejňují ve stanoveném rozsahu statistické údaje o použití pokusných zvířat,
- d) vydávají osvědčení podle § 17 tohoto zákona.

(2) Proti rozhodnutí příslušného státního orgánu podle odstavce 1 písm. a) lze podat do 15 dnů námitky k ústřední komisi, která rozhoduje s konečnou platností.

(3) Příslušné orgány učiní potřebná opatření, aby k plnění úkolů podle odstavce 1 měly poradce z kruhu odborníků.

§ 24

Obce

Obce

- a) projednávají přestupky na úseku ochrany zvířat,
- b) ukládají pokuty chovatelům podle § 27 tohoto zákona.

§ 25

Pracovníci orgánů ochrany zvířat pověřeni výkonem dozoru nad dodržováním povinností stanovených

tímto zákonem a obecně závaznými právními předpisy vydanými na jeho základě jsou oprávněni

- a) vstupovat do chovných, dodavatelských a uživatelských zařízení, do objektů, v nichž je prováděna obchodní činnost se zvířaty, do objektů chovatelů, v nichž jsou chována zvířata, a do objektů, v nichž jsou zvířata porážena,
- b) vyžadovat od chovatelů potřebné doklady, informace, věcnou osobní a jinou pomoc nezbytnou k výkonu své činnosti; tato pomoc je bezplatná.

§ 26

Pověřen výkonem dozoru může být pouze odborný pracovník, který dosáhl věku 18 let, získal osvědčení o způsobilosti po úspěšném složení zkoušek podle zkušebního řádu a prokázal v rámci zkoušky znalost právních předpisů vztahujících se k činnosti jím vykonávané. Zkušební řády schvaluje na návrh ústřední komise ministerstvo a zkoušky provádí ústřední komise.

ČÁST PÁTÁ SPRÁVNÍ DELIKTY CHOVATELŮ A PŘESTUPKY

§ 27

Správní delikty chovatelů

(1) Správního deliktu⁷⁾ na úseku ochrany zvířat proti týrání se dopustí chovatel, který

- a) ztěžuje nebo maří výkon dozoru prováděného příslušným orgánem ochrany zvířat,
- b) poruší jinou povinnost stanovenou chovateli tímto zákonem a obecně závaznými právními předpisy vydanými na jeho základě.

(2) Za porušení povinnosti podle odstavce 1 se uloží pokuta do výše 50 000 Kč a za opětovné porušení povinnosti uvedené v odstavci 1 pokuta do výše 200 000 Kč.

(3) Opětovným porušením povinnosti se rozumí porušení povinnosti, jehož se chovatel dopustil v době do jednoho roku od předchozího porušení povinnosti uvedené v odstavci 1, za něž mu byla uložena pokuta.

(4) Při stanovení výše pokuty se přihlédne zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

(5) Pokutu lze chovateli uložit do jednoho roku ode dne, kdy příslušný orgán ochrany zvířat zjistil porušení povinnosti, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

(6) Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne, kdy rozhodnutí o jejím uložení nabylo právní moci.

(7) Výnos pokut je příjmem obcí.

⁷⁾ § 2 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

§ 28

Přestupky

(1) Přestupku na úseku ochrany zvířat proti týrání se dopustí občan, který

- a) provádí bez povolení pokusy na zvířatech,
- b) chová jedince nebezpečného druhu zvířat bez schválení podle § 13 odst. 3 tohoto zákona,
- c) poruší jinou povinnost stanovenou tímto zákonem a obecně závaznými právními předpisy vydanými na jeho základě,
- d) trpí týráním zvířat nezletilými nebo nesvéprávními osobami, za které odpovídá.

(2) Za přestupek podle odstavce 1 písm. c) lze uložit pokutu do 10 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. a) a b) a za opětovné spáchání přestupku podle odstavce 1 písm. c) pokutu do výše 15 000 Kč.

(3) Přestupek podle odstavce 1 písm. c) byl spáchán opětovně, dopustil-li se ho občan, kterému byla v posledním roce za jednání podle odstavce 1 písm. c) uložena pokuta pravomocným rozhodnutím o přestupku.

(4) Není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, platí o přestupcích a jejich projednávání obecné předpisy.⁸⁾

§ 28a

Zvláštní opatření

(1) Na návrh okresní nebo městské veterinární správy může obec správním rozhodnutím nařídit ode-

brání týraného zvířete, vyžaduje-li to jeho zdravotní stav. Odvolání proti rozhodnutí o odebrání zvířete nemá odkladný účinek.

(2) Náklady spojené s odebráním zvířete a následnou péčí o něj hradí osoba, již bylo zvíře odebráno.

(3) Náklady na léčení zvířete, které bylo týráno a poškozeno tak na jeho zdraví, ponese osoba, jež tento stav způsobila, i když přesahují hodnotu zvířete.

(4) O nákladech podle odstavců 2 a 3 rozhoduje obec ve správním řízení.

ČÁST ŠESTÁ ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 29

Ministerstvo na návrh ústřední komise upraví vyhláškou bližší podmínky chovu a využití pokusných zvířat, jejich označování a způsob vedení jejich evidence, složení a činnosti odborných komisí (podle § 18 odst. 3) a rozsah odborných znalostí nezbytných pro osvědčení způsobilosti pracovníka včetně způsobu provádění zkoušek a vydávání osvědčení.

§ 30

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Zákon č. 162/1993 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. července 1993.

Uhde v. r.

⁸⁾ Zákon ČNR č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (úplné znění č. 124/1993 Sb.).
Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

Vydavatel: Ministerstvo vnitra ve Vydavatelství a nakladatelství MV ČR, Hybernská 2, 110 00 Praha 1, telefon (02) 22 41 77, fax (02) 235 32 66 - **Redakce:** Nad štolou 3, poštovní schránka 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 - **Tisk:** Tiskárna VN MV ČR, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415 - **Administrace:** písemné objednávky předplatného a reklamace - SEVT, a. s., Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, fax (02) 53 00 26, změny adres a počtu odebíraných výtisků - SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, tel. (02) 683 05 51-8, l. 154-158, fax (02) 683 19 86 - Vychází podle potřeby - **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámených ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 900,- Kč) - Účet pro předplatné: Komerční banka Praha 1, účet č. 19-706-011 - Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha č.j. 1173/93 ze dne 9. dubna 1993.

Distribuce předplatitelům: SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8 - Změny adres se provádějí do 15 dnů. V písemném styku vždy uvádějte IČO - právnická osoba; r. č. (bez lomítka) - soukromá osoba. Požadavky na nové předplatné budou vyřízeny do 15 dnů a dodávky budou zahájeny od nejbližší částky po tomto datu - Reklamace je třeba uplatnit písemně do 15 dnů od data rozeslání - Jednotlivé částky lze na objednávku obdržet v odbytovém středisku SEVT, a. s., Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, telefon (02) 53 38 41, l. 316, fax (02) 53 00 26; za hotové v prodejnách SEVT: Praha 1, Tržiště 9, telefon (02) 53 38 41, l. 318 - Praha 4, Jihlavská 405, telefon (02) 692 82 87 - Brno, Česká 14, telefon (05) 265 72 - Karlovy Vary, Sokolovská 53, telefon (017) 268 95 - Ostrava, Dr. Šmerala 27, telefon (069) 22 63 42 a ve vybraných knihkupectvích.